

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník X

číslo 6 – říjen 2005

zdislava.signalny.cz

Diecéze slavila

Slavnostní bohoslužba 2. července byla viditelným vrcholem, poděkováním za 350 let života litoměřické diecéze. Litoměřické biskupství bylo založeno bulou papeže Alexandra VII 3. července 1655, tedy před 350 lety. Jedním z hlavních důvodů byla snaha pražského arcibiskupa Harracha o ob-

rodu církve v Čechách po třicetileté válce. K tomu sloužila reorganizace duchovní správy a také vznik nových biskupství v Litoměřicích a Hradci Králové. Litoměřické biskupství se stalo důležitým centrem péče o věřící severozápadních Čech.

Pokračování na straně 4

Modlitba na poděkování Bohu za Svatého otce

Všemohoucí Bože, děkujeme Ti ze srdce, že jsi nám ve Své veliké milosti dal našeho papeže Benedikta XVI., který je Tvým darem pro celou církev i pro každého z nás.

Ať jej provází Bože Tvá ochrana a hojnost požehnání a dary Ducha Svatého, ať mu naplní srdce i duši milostí, aby moudře vedl církev ku prospěchu Božího lidu i celého světa.

Ať jej my křesťané dále provázíme modlitbami v celém jeho pontifikátu.
Amen

Modlitby za New Orleans

Americká biblická společnost se prostřednictvím České biblické společnosti obrátila na zdejší křesťany s prosbou o modlitební podporu. Je třeba modlit se především:

- za spojení rodin rozdělených v důsledku živelné katastrofy
- za útěchu pro ty, kteří ztratili své blízké a za ty, kteří své blízko stále hledají
- za všechny materiální potřeby, včetně bydlení pro evakuované, kteří teď jsou rozptýleni po celé zemi
- za obnovu dodávek elektřiny a vody
- za to, aby nově evakuovaní spolupracovali s úřadem starosty New Orleansu
- za zdraví a sílu pro záchranáře, kteří stále pracují v nebezpečných oblastech v ohrožení infekcí a nemocemi
- za moudrost pro prezidenta USA, členy jeho kabinetu a státní úředníky, kteří jsou zodpovědní za řešení situace v zaplavených oblastech.

Mohu dostat Bibli?

Tak se ptají ti, kdo přežili řádění hurikánu.

Lidé hned po katastrofě potřebují základní věci k přežití, vodu, jídlo, střechu nad hlavou. Brzy převáží pocit ztráty a lidé hledají naději do budoucna. Obracejí se k Bohu a k Bibli. Chtějí najít útěchu a vědí, že ji mohou najít v Písmu, ale jejich vlastní Bible zmizely v bouři. Na to všechno myslí biblická společnost, která založila *Fond naděje* a ve spolupráci s církvemi a s křesťanskými organizacemi se soustředí na duchovní potřeby evakuovaných. Je již připraveno víc než 300 000 Biblí a Nových zákonů, které dobrovolníci postupně předávají těm, kdo o ně projeví zájem. Navíc může každý dostat brožurku *Bůh je naše útočiště a síla*, která v těchto dnech vychází. V blízké době bude třeba nahradit i zničené Bible ve farnostech a sborech.

26 000 podpisů pod peticí

Petice proti pokusům na lidských embryích a pilulce RU486 pokračuje

Více než 26 000 občanů podpořilo do 21. září petiční akci protestující proti porušování základních lidských práv v souvislosti se záměrem Ministerstva školství legalizovat pokusy na lidských embryích a proti snahám legalizovat chemický potratový prostředek RU 486.

Předkladatel petice, občanské sdružení Hnutí Pro život ČR, dosud získané petiční archy předalo petičnímu výboru Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Otázkou umožnění provádění pokusů na lidských embryích by se totiž měla v nejbližší době zabývat dolní komora Parlamentu ČR.

„Podpora petice co do počtu podpisů neustále vzrůstá. Denně dochází přes tisíc podpisů. Dosud získaný dvacetišestitisícový soubor podpisů byl získán během pouhých sedmi týdnů, a to samo o sobě vypovídá o velkém zájmu veřejnosti o téma ochrany lidského života od početi,“ řekla Zdeňka Rybová, viceprezidentka HPŽ ČR.

Petice výslovně odmítá manipulaci se zárodkem lidského života, porušování práva na život a jeho degradaci na objekt zkoumání. „Deklarovaných výzkumných cílů je možno dosáhnout jinými cestami. Žádná lidská bytost, a tedy ani lidský zárodek, se nesmí stát prostředkem pro dosažení prospěchu druhých,“ uvedl k petici doc. MUDr. Petr Hach, CSc., Dr. Med. h.c., přednosta Ústavu pro histologii a embryologii 1. LF Univerzity Karlovy.

Petici HPŽ ČR podpořil brněnský biskup Vojtěch Cikrle, který je při České biskupské konferenci zodpovědný za péči o rodinu a za bioetiku. Z politických představitelů ji jednoznačně přivítal Jiří Karas, poslanec za KDU-ČSL, který si od ní slibuje seriózněji vedenou debatu na tato témata.

Zemřel P. Jan Bečvář

Narodil se v Praze v roce 1924. Kněžské svěcení přijal tajně v roce 1950 na proboštvství v Litoměřicích z rukou tehdejšího biskupa Štěpána Trochty. Již v roce 1955 mu byl odňat státní souhlas s výkonem kněžské služby v duchovní správě na dlouhých deset let. Od roku 1965 byl vikaristou při katedrále a v témže roce ustanoven administrátorem farnosti Duchcov a okolí. Tam působil až do roku 1990, kdy byl ustanoven děkanem v Libáni. Poté působil do roku 1995 jako děkan v Mostě a okolí. Od 1.8.1999 přišel jako farář do nedalekého Bečova u Mostu. Pro záslužnou činnost byl ustanoven čestným kanovníkem naší litoměřické kapituly.

Zaopatřen svátostmi zemřel v Mostě v pondělí 29. srpna 2005. Vikariátní rozloučení se konalo 6. září v Mostě a litoměřická kapitula se rozloučila se svým kanovníkem dne 7. září. Jeho ostatky pak byly uloženy v kanovnícké hrobce na litoměřickém hřbitově až do dne vzkříšení.

Ať odpočívá v pokoji

-red-

S nadějí na věčný život oznamujeme, že Pánem nad životem i smrtí byl povolán na věčnost jeho věrný služebník

P. Antonín Mikel

Zemřel po krátké nemoci 6. července 2005 ve věku 89 let. Rozloučení s ním bylo při mši svaté v kostele sv. Václava v Ústí n.L.- Skorotičích ve čtvrtek 14. července 2005. Pohřeb se konal v Březůvkách na Moravě 15. července 2005.

R.I.P.

Poděkování

R.D. Antonín FORBELSKÝ byl od 1. července 2005 uvolněn, v souvislosti s návratem ke službě v královéhradecké diecézi, z úřadu osobního sekretáře 19. litoměřického biskupa a dále pak z členství v Kněžské radě litoměřické diecéze a z úřadu tiskového mluvčího Biskupství litoměřického, a z litoměřické diecéze vůbec.

Toto je stručná oficiální zpráva z věstníku litoměřické diecéze, která nemůže postihnout celou šíři jeho působení v naší diecézi. Čtenáři Zdislavy poznali P. Forbelského i prostřednictvím jeho fotografií z života diecéze publikovaných v našem měsíčníku.

Vážení čtenáři

Se zpožděním dostáváte novou Zdislavu. Za toto zpoždění se vám omlouváme. Na konci prázdnin, kdy mělo toto číslo vyjít, jsme měli pouze jeden aktuální příspěvek. Rozhodli jsme se vydání posunout a potěšilo nás, že právě na začátku září přišla řada vašich příspěvků. Jako „náplast“ za toto zpoždění jsme zvýšili počet stránek na 20. Příští číslo očekávejte počátkem listopadu.

Peníze, peníze...

Začnu vzpomínkou na svojí tetu: Byla to žena chudá, která žila někdy před padesáti lety z důchodu, který čítal přesně 497 korun měsíčně. Dodnes nechápu, jak mohla z té almužny vyžít, ale pamatuji si, že vždy, když se blížilo výročí úmrtí jejich rodičů, tak dala na mši. A na faru nešla s prázdnou...

„Intence nejsou“

Nedávno mi jeden kněz řekl, že „nemá skoro žádné intence“, tedy, že ho už skoro nikdo nežadá, aby odsloužil mši svatou či alespoň v přímlovkách vzpomněl na ten či onen dobrý úmysl. Domníval jsem se, že u tohoto kněze jde o lokální problém, ale když jsem zjistil, že stejně je to v Praze tak jako na Moravě, rozhodl jsem se napsat těchto několik řádků.

Nejsem si vědom, že by II. vatikánský koncil zrušil intence. Spíše mám dojem, že je čas se nestydět a otevřeně diskutovat o penězích.

Naši kněží mají plat od státu, který začíná při nástupu do služby (po vysoké škole!) podle nařízení vlády ČR č. 86/1993 Sb. částkou 5 290 Kč (plus 300 až 900 Kč osobního příplatku). Léta pracující kněz se postupně propracuje na 12 000 až 15 000 Kč platu. Pokud zastává nějaké funkce, možná se stane před důchodem „boháčem“ s platem 18 000 Kč (všechny uvedené částky jsou před zdaněním!). To jsou peníze, za které mají být kněží živi. V některých oblastech (i v naší diecézi) z tohoto svého příjmu platí kněží i veškerý provoz na své faře. Z tohoto platu se naši kněží oblékají, často i živí auto a platí benzín na cesty na bohoslužby, jezdí na dovolené, topí a kupují si spotřební zboží...

Domníváte-li se, že zdrojem příjmu kněze jsou sváteční a nedělní sbírky, pak jste na omylu. Dám příklad z jedné nejbohatší farnosti litoměřické diecéze, kam v neděli přijde cca 500 lidí: Základní provoz farnosti zde přijde při maximální šetrnosti asi na 25 000 Kč. Takto na jednoho farníka připadá částka pouhých 50 Kč měsíčně – ale ani tato částka se v této farnosti nevybere!!!

A to jsem se neptal ani kněží, kteří spravují třeba pět a více farností s mnoha zanedbanými kostely a s několika desítkami věřících ve všech kostelech dohromady...

Desátky?

Naši evangeličtí bratři vědí dobře, že jsou církví chudou a že se musí postarat o svůj provoz. Povinné desátky (nebo určité menší procento) ze všech příjmů, které jsou odváděny na provoz sborů a farností, jsou téměř ve všech protestantských církvích samozřejmou praxí. Katolická církev – my – naopak na mnoha místech žijeme z podstaty, kterou nám odkázala doba baroka.

Stále si při pohledu na vznešenost našich chrámů myslíme, že jsme bohatí, ale ve skutečnosti nám teče do bot. Kolik z nás si někdy položilo otázku: Z čeho ten náš „velebníček“ opraví náš kostel, když na dotaci od státu nemá nárok? Z čeho má udržovat bohoslužebný prostor na trochu únosné úrovni, z čeho má platit všechny energie a údržbu, když mu v neděli do košíku hodím dvacetikorunu (o těch, kteří dávají ještě menší mince ani nehovořím)?

My : církev

Naši kněží naléhavě potřebují, abychom jim pomohli. Třeba tím, že zajdeme na faru a „dáme na mši“, aniž se budeme ptát, kolik to stojí. Kněz vám samozřejmě žádnou cifru zpravidla neřekne, protože církev na to nemá ceník. Ale jestli kněz po vašem odchodu zjistí, že na stole nezůstala prázdná obálka, pak je více než jisté, že s vašimi penězi zaplácně alespoň nějaký ten dluh, který mu přetekl přes hlavu.

Udělejme si doma inventuru svého hospodaření s zjistíme, kolik jsme v minulém měsíci dali „na sebe“ a kolik „na kostel“. A hlavně si uvědomme, že za drobné se toho dá také pořídít jen drobné.

Prosím abyste tuto moji provokaci přijali s pochopením. Přeji příjemné chvíle zamyšlení.

J.T. a M.P.

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze. Vydává Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou. Redakce: Římskokatolická farnost Šumburk nad Desnou, Wolkerova 378, 468 41 Tanvald. IČO 43254403. Číslo účtu: 963293379/0800. Šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek. Tel. 603 324 397, e-mail: michal.podzimek@telecom.cz. Vedoucí vydání Ing. Jan Rosenauer, e-mail: rosenauer@volny.cz. Sazba Pavel Kusala, e-mail: pavel.kusala@tiscali.cz. Jazyková úprava tohoto čísla: Jan Macek. Tiskne: Jan Macek a Pavel Kusala, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou, www.tiskem.com. Náklad 1300 výtisků. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Ročník X., číslo 5. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042. Datum vydání: 8. 10. 2005. Uzávěrka příštího čísla: 21. 10. 2005. Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s.p.

Dokončení ze strany 4

Příprava na oslavy

Celá diecéze se připravovala celý rok skrze setkání vikariátů v litoměřické katedrále. Diecéze má deset vikariátů. Dobrým nápadem se ukázalo spojit sousední vikariáty a udělat takto tři společné poutě do litoměřické katedrály, společně prožít bohoslužbu se svým biskupem a po občerstvení mít společný program. Ten byl uveden slovem biskupa s následnými dotazy. Pro některé diecézany to byl nádherný okamžik společného setkání a možnosti ptát se biskupa na věci, které jim leží na srdci. Potom program pokračoval představením jednotlivých vikariátů skrze několik svědectví. Výborným příspěvkem pro poznání naší diecéze byla výstava o vikariátech a centrech pracujících na biskupství a také o práci charity.

Eucharistické dny

Důležitou duchovní rovinu oslav pomáhaly prožít eucharistické dny v jednotlivých farnostech, kterých bylo dohromady 100 dní a začaly na zelený čtvrtek a končily v pátek prvního července. Byly rozděleny pro deset vikariátů na deset dní. Nejbližší přípravou byl pastýřský list našeho biskupa Pavla Posáda a velký kus práce odvedla komise pro přípravu 350 let. Také mediální komise přispěla k navázání kontaktů se světem médií.

Okamžik, který tvoří dějiny?

Slavnostní bohoslužby v den oslav se zúčastnila kromě biskupů a diecézánů a hostů z České republiky také řada rodáků diecéze, pro které bylo německé kázání biskupa Koukla. Prvním kázání oslovil biskup Posád české posluchače.

Na nás záleží, jestli dnešní slavnost bude okamžikem, který tvoří dějiny, řekl v úvodu své promluvy sídelní biskup litoměřické diecéze Pavel Posád. Podle jeho slov šlo o jednu z největších událostí v posledních více než padesáti letech,

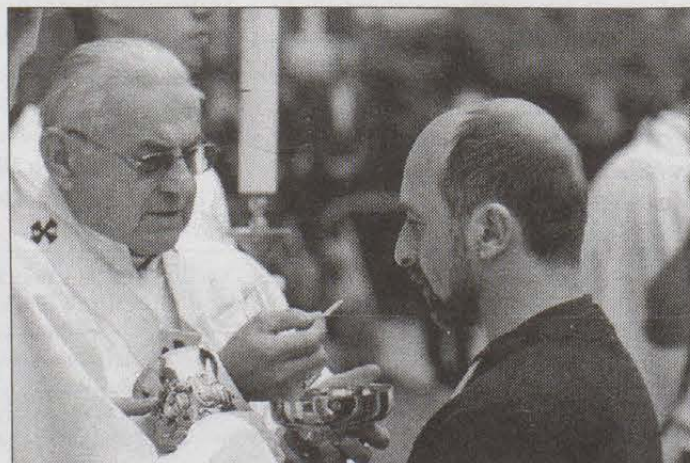
protože tři sté výročí před padesáti lety proběhlo bez povšimnutí vzhledem k již nastoupivší totalitě. *Srovnatelnými událostmi byl pouze pohřeb pana kardinála Štěpána Trochty v roce 1974, což byla mimo-*

řádna manifestace víry, a dvě svěcení biskupů – biskupa Josefa Koukla v srpnu 1989 a mé v únoru 2004, upřesnil biskup. Podstatou oslav 350. výročí od založení diecéze je existence diecéze jako takové. Cílem těchto oslav je pak tuto realitu vnímat, mít z ní radost, užitek, povzbuzení, řekl biskup Pavel.

Krásným duchovním momentem, který možná některým lidem ušel, bylo vykuknutí sluníčka z mraků během kázání.

Hostem oslav byl i Mons. Diego Causero, apoštolský nuncius v ČR, který v závěru mše svaté pozdravil věřící jménem papeže Benedikta XVI. Mons. Georg Weinhold, pomocný biskup drážďanský a zástupce Německé biskupské konference, doplnil svůj pozdrav slovy: *Můžeme mít rozdílné názory, minulost a přítomnost. Máme však společný cíl: vidět Boha takového*

jaký je. Neďívejme se dozadu na to špatné, ale dívejme se dopředu a začněme znova

Další program oslav pokračoval velkým agapé na Dómském náměstí a ve školní jídelně, kde mohlo pokračovat společenství u eucharistického stolu dalšími hovory. Odpolední program pokračoval koncertem známé skupiny Hradišťan, který dokázal přilákat mnohé lidi, kteří třeba nemohli být dopoledne na bohoslužbě nebo zvolili pouze tento koncert. Hojně navštívena byla také přednáška dr. Macka, biskupského kancléře, o dějinách diecéze a také autora knihy o dějinách diecéze pohledem jejich biskupů.

Jubilejní odpustky je stále možné získat!

Jubileum přináší také duchovní rozměr, odpustky udílené do konce roku 2005 za obvyklých podmínek. Věřící je mohou získat, kdykoliv vykonají zbožnou pouť do katedrály, v níž se konají společné slavnostní bohoslužby, kdykoliv jednotlivě nebo shromáždění ve společenství (např. členové třetích řádů, studenti škol věnující se stejnému umění či povolání, sodálové zbožných společenství) navštíví katedrálu a tam zbožně a pozorně budou vhodnou dobu rozjímat a na závěr se pak pomodlí nebo zazpívají modlitbu Páně, Věřím v Boha a zároveň se v modlitbě obrátí k Nejblahoslavenější Panně Marii a svatě Zdislavě z Lemberka, kdykoliv a na kterémkoliv posvátném místě litoměřické diecéze se zbožně zúčastní slavnostní jubilejní bohoslužby, které bude předsedat nejdůstojnější apoštolský administrátor nebo prelát jím delegovaný, ve dnech, v nichž se v jednotlivých farních kostelích budou konat zvláštní jubilejní slavnosti, pro ty, kteří tam přijali svátost křtu nebo biřmování nebo svátost manželství, lidé staří, nemocní, všichni, kteří z oprávněné příčiny nemohou vyjít z domu, mohou získat plnomocné odpustky, jestliže se v duchu spojí s těmi, kteří konají pouť nebo návštěvu.

Co z toho všeho bude?

Oslava 350 let není pouze jednorázovou záležitostí, ale podobně jako jubileum 2000 let křesťanství může být poděkováním a také obnovou a povzbuzením na další cestě litoměřické diecéze třetím tisíciletím.

Josef Hurt, foto Jan Rosenauer

Zájem o informace z historie i současnosti projevil několik televizních štábů, redaktoři rozhlasových stanic a řada periodik. Odpovídal jim i autor výpravné knihy o historii diecéze dr. Jaroslav Macek.

Třebenice rok poté...

Před rokem byl krutým způsobem zavražděn třebenický kněz Mons. P. MUDr. Ladislav Kubiček, a to pro peníze určené na dokončení oprav kostela sv. Jakuba v Čížkovicích.

Vzpomínková slavnost se uskutečnila letos dne 11. září v 15 hod. V týž den dopoledne v kostele zasvěceném Narození Panny Marie byla poutní mše svatá, která stejně jako vloni měla posmutnělý nádech, protože jsme ztratili vzácného člověka. Byla však i radostná, neboť všichni pevně věříme, že nyní máme v nebi mocného přímluvce, kterého jsme znali, žil mezi námi a měli jsme ho rádi. On miloval nás a kudy chodil, tudy dobře činil. Vždyť je docela možné, že se někdo z dnešních mladších účastníků dočká toho, že otec Ladislav bude zapsán do seznamu svatých, ozdoben nehynoucím věncem slávy, nebude nikdy zapomenut, protože bude postaven na oltář.

Slavnost, při které byla odhalena pamětní deska a busta P. Kubička, se uskutečnila z podnětu libochovicko-

-třebenické farnosti, města Třebenic a Konfederace politických vězňů. Byla velká účast lidí z širokého okolí i ze vzdálených míst, lesk všemu dodala přítomnost arcibiskupa Otčenáška, biskupa Koukla, představitelů měst a obcí, prostě všech, pro které P. Kubiček něco znamenal.

Všichni, kteří při této vzpomínkové slavnosti vystoupili s proslovem, vysoce hodnotili dílo a život dr. Kubička a dešť který narušil slavnostní atmosféru byl okomentován tak, že jej poslal otec Kubiček, který by si nikdy nepřál, aby byl takto oslavován.

Milada Veselková

AŽ K PROLITÍ KRVE

...je název nové knihy s podtitulem Radostné poselství P. MUDr. Ladislava Kubička. Kniha vychází 11. 9. 2005 u příležitosti 1. výročí tragické smrti P. MUDr. Ladislava Kubička. Text sestavila MUDr. Marie Svatošová na základě vzpomínek lidí, které oslovila výjimečná osobnost tohoto třebenického faráře, lékaře a bývalého politického vězně. Doplněno stovkou fotografií a úryvky z Ladislavových dopisů. Karmelitánské nakladatelství vydává knihu v pevné vazbě, dvoubarevném tisku, o cca 380 stranách díky sponzorům za mimořádnou cenu do 190 Kč.

foto Marie Valgusová

Čížkovická historie i současnost

První zmínky o obci Čížkovice na Litoměřicku se datují asi od roku 1276. Z pamětihodností je tu pouze zámek, dílo Giulia Broggia, který se v Čížkovicích oženil a zůstal tam bydlet, a raně barokní kostel svatého Jakuba z let 1675–1677, barokní zvonice a sochy světců z 18. století. Kostel byl několikrát opravován. Poslední rozsáhlé opravy začaly v roce 2003 pod vedením P. MUDr. Ladislava Kubička, byly však dočasně pozastaveny v září 2004 po jeho násilné smrti. Motivem vraždy byly právě peníze určené na dokončení opravy věže. V opravách se začalo pokračovat na jaře 2005 a byly úspěšně dokončeny k třístému výročí posvěcení kostela.

Slavnostní děkovnou mší svatou u příležitosti 300 let od posvěcení kostela sv. Jakuba sloužil dne 20. srpna 2005 generální vikář mons. Karel Havelka. Při této mši se také děkovalo za zdárné dokončení opravy kostela, bylo vzpomenu to na všechny dobrodince a zvláště na P. Ladislava Kubička.

Kostel byl plný, na slavnost přišli jak lidé z okolních farností, tak z domácích – byly zastoupeny téměř všechny skupiny obyvatel Čížkovic v čele se starostou obce, obyvatelé zdejšího domova důchodců, klienti místního diagnostického ústavu se svými pečovateli a zaměstnanci sponzorující firmy Lafarge Cement a.s.

Čím více kostelů, tím méně věznic

Mons.Havelka ve své promluvě poukázal na význam a návaznost 350 let od vzniku litoměřické diecéze, samozřejmě vzpomínal i P. Kubička a byl pevně přesvědčen, že spolu s námi radostně prožívá významné chvíle zdejšího kostela. Mluvil také o významu kostela nejen pro obec, ale i pro všechny, kteří do něj vstoupí a hledají zde útěchu a pomoc. Každý kostel je místem, kde se udílí svátosti i svátostiny a je úzce spojen s desaterem. Čím více bude kostelů, tím méně bude zapotřebí věznic. Měl radost, že právě na severu Čech se podařilo uskutečnit opravy celé řady kostelů a kaplí, zdůraznil nutnost modliteb za nová kněžská a řeholní povolání a ocenil práci a misijní pomoc tří polských kněží z libochovické, lovosické a třebeňické farnosti, kteří s ním slavnostní mši svatou koncelebrovali.

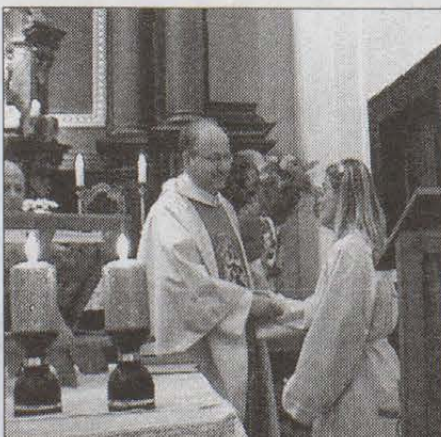

Na závěr poděkoval P. Szeliga, kterého označil mons. Havelka hybným motorem celého dění, všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na zdárném dokončení oprav. Samozřejmě dík patřil i mons. Havelkovi, že i přes velké pracovní vytížení přijal pozvání a slavnosti se zúčastnil, a ten mu vyjádřila slovy i kytici dlouholetá ministrantka a klientka diagnostického ústavu Růženka.

Na úplném konci si všichni přítomní mohli pochutnat na vynikajících pravních domácích pouťových koláčích.

Ty, kteří se nejvíce podíleli na úspěchu slavnosti, pozval pan starosta na obecní úřad, kde je čekalo malé, ale výborné pohoštění. Všichni vyslovili pevnou naději, že kostel bude plný nejen o slavnostech, ale lidé do něho najdou cestu se svými radostmi i těžkostmi všedních dnů.

Milada Veselková (foto J.Veselka)

V nejvyšším místě věže, těsně pod křížem, našla se schránka s písemnými záznamy o dříve provedených opravách v roce 1921 a 1937. Velkým překvapením byl dokument z roku 1977 tohoto znění:

„Pokoř a dobro.

Na paměť příštím generacím!

Protože byla střecha zvonice v havarijním stavu, provedli jsme v roce 1977 její úplnou rekonstrukci. Všechno dřevo střechy bylo vyměněno. Práci provedl mistr tesaří: Prágl a Frölich z Klapýho. Materiál zaplatil stát, práci z vlastních zdrojů.

Čížkovice nemají vlastního faráře, jsou spravovány administrátorem z Třebeňic. Mše sv. je zde v neděli, úterý a ve čtvrtek. Farní budova již neexistuje, na části farních pozemků – zahrady – jsou postaveny bytové jednotky.

Lidé se mají po hospodářské stránce dobře, proto asi také nemají zájem o hodnoty náboženské. Zato každé třetí manželství je rozloučené.

Stále však existuje hrstka dobrých lidí, kteří se modlí za celý svět.

Čížkovice 7.7.1977 P.Dr. Kubiček

Toto je zpráva P.Dr. Kubička z roku 1977 z jeho prvního působení v Třebeňicích a Čížkovicích. Pak následovalo jeho nedobrovolné putování po různých farních hlavě na severu Čech.

Co se píše v dokladu, který byl uložen s předchozími do věže pod kříž v roce 2005, rok po jeho kruté smrti, ke které došlo při jeho druhém působení v Třebeňicích a Čížkovicích?

„...Mše svaté jsou ve zdejším kostele slouženy každou sobotu s nedělní platností v 18 hod a v místním domově důchodců každý pátek v 10 hodin. Bohoslužby jsou zajišťovány kaplanem z Třebeňic, nebo dp. děkanem z Libochovic.

V čížkovickém kostele sv. Jakuba již delší dobu neproběhl křest ani svatba, což souvisí v celkovou nízkou úroveň religiozity v České republice a částečnou výměnou obyvatelstva po odsunu Němců v roce 1945. Pouze sporadicky je z kostela vypraven pohřeb. Malý hlouček návštěvníků bohoslužeb se přimlouvá za celou obec.

Podchytit nábožensky mládež v Čížkovicích je velmi obtížné, neboť tato mládež nemá rodinné křesťanské zázemí. Na náboženství se přihlásil jen minimální počet. Mládež v Čížkovicích dokáže bohoslužby spíše rušit venkovním hlukem apod.

Zdejší farnost jen doufá, že opravený kostelík v zářícím hávu přitáhne přeci jen větší počet návštěvníků bohoslužeb.

Dáno v Čížkovicích 10. srpna 2005.

ThMgr P. Józef Szeliga, ř.k.děkan Libochovice

Kamenické oslavy po 400 letech

Přijedete-li do krásného kraje na úpatí Lužických hor, kde obklopeno malebnými zalesněnými pahorky a čedičovými skalami leží v kotlině říčky Kamenice malé městečko, jste v České Kamenici.

V sobotu 23. července 2005 se od brzkého rána sjížděli poutníci a hosté, aby společně se zdejšími farníky oslavili vyjimečné výročí zdejšího děkanského kostela svatého Jakuba staršího – 400 let posvěcení.

První zmínky o zdejším kostele pocházejí již z roku 1352, avšak tato stavba byla zničena v roce 1444 lužickým nepřátelským vojskem. Kostel bylo nutno opravit, alespoň částečně. Nepříznivý stav trval až do roku 1586, kdy si začínají stěžovat i zdejší páni Vartenberkové, a proto došlo v letech 1603–1605 k zásadní přestavbě, která se nám ve své podobě dochovala až do dnešních dnů. Kostel je v goticko-renesančním slohu, bohatě vyzdobem pískovcovými heraldickými znaky a renesančními náhrobky pánů z Vartenberka a ze Schönfeldu, kteří odpočívají v kostelní kryptě.

Jubilejní rok 400. výročí posvěcení našeho kostela byl zahájen o letošní neděli velikonoční a bude ukončen v neděli 30. října slavností výročí posvěcení kostela.

V průběhu roku jsme zároveň oslavili 5. výročí založení oblastní charity v našem městě a také 10. výročí svatořečení naší patronky sv. Paní Zdislavy.

A protože v našem městě se nachází také poutní místo Panny Marie Kamenické – Tříkrát Podivuhodné, otevřeli jsme výstavu Ke cti Panny Marie v městské galerii.

Také dvoudenní hudební slavnosti A. Dvořáka v měsíci červenci byly zamě-

řeny tématicky k tomuto jubileu: první den 400 let a druhý den sv. Zdislava.

Hlavní oslavy proběhly v sobotu 23. července, kdy jubilejní mši svatou celebrouval Mons. Pavel Posád, litoměřický biskup spolu s Mons. Karlem Havelkou, generálním vikářem, a J.M. Alexejem Balážem, vikářem děčinským a litoměřickým kanovníkem spolu se zdejším farářem otcem Jordánem a kněžími a jáhny litoměřické diecéze. Při mši hráli a zpívali Kantores Gradecenses pod vedením Mgr. Zadiny.

Po mši svaté bylo krásné setkání ve zdejším kulturním domě, které ozdobila svým zpěvem paní Eva Pilarová a přednáškou o historii kostela P. Jan Nepomuk Jiříšně. Součástí setkání bylo také předání pamětních listů a dárků hostům a těm, kteří se zasloužili o opravu kostela v minulých letech.

Druhý den, v neděli 24. července, celebrouval Mons. Havelka s otcem Jordánem poutní mši svatou ke cti svatého Jakuba staršího, kterou doplňoval svou hrou a zpěvem soubor SoliDeo.

K tomuto významnému jubileu dostala zdejší farnost řadu příspěvků a darů, z nichž zmíníme mešní kalich, obětní misku a sadu mešních rouch v bílé a červené barvě.

Farnost svatého Jakuba staršího v České Kamenici oslavila koncem července 400 let existence svého kostela bohatým programem

Tyto události budou v kostele připomínat korouhve. Bílá s obrazem svaté paní Zdislavy, připomínající 10. výročí svatořečení, kterou věnovali terciáři z Turnova a červená s obrazem svatého Jakuba staršího, připomínající 400 let posvěcení kostela, kterou věnovali zdejší farníci.

Slavnosti byly naplněny Duchem svatým a radostí a díky za to, jaký krásný dar – náš kostel svatého Jakuba staršího – jsme od Boha dostali. Nechcete se k nám přijet podívat?

P. Jordán

Libochovické výročí

Kostel Všech svatých v Libochovicích slaví letos 300 let od posvěcení. Jeho kořeny sahají podle dochovaných zpráv až do roku 1392. Vyhořel v roce 1661 a po více než čtyřiceti letech byl znovu postaven a vysvěcen. Je jen o 50 roků mladší, než se datuje založení litoměřické diecéze.

Pod libochovickou farnost spadá deset farních kostelů, které se podařilo všechny během téměř desetiletého působení dosavadního pana děkana opravit.

Oslavy tohoto významného výročí byly zahájeny v pátek 9. září varhanním koncertem. Oslavy vyvrcholily následující den slavnostní děkovnou mší svatou, kterou sloužil litoměřický biskup mons. Pavel Posád, který svou přítomností spolu s generálním vikářem mons. Havelkou vyzdvihl význam tohoto jubilea. Ještě před mší svatou zahrál a zazpíval instrumentálně-vokální soubor pro středověkou gotickou, renesanční a barokní hudbu Soli Deo z Děčína. Kostel, jak to bývá téměř již pravidlem při takových událostech, byl zcela zaplněn.

Po mši svaté byla na kostela odhalena pamětní deska. V nově vybudované farní kulturní a společenské místnosti byla výstavka o historii libochovické farnosti.

Není bez zajímavosti, že tyto rozsáhlé prostory, kde se mohou věřící i občané města a okolí scházet k poučení i zábavě, byly vybudovány a moderně upraveny z bývalé konírny. Něčím podobným se může chlubit jen málokterá farní společenství i ve velkých městech.

Zhořklý dort

Ale jak se občas stává, i ten nejsladší dort může zhořknout. A tak i tyto slavnostní chvíle měly hořkou příchuť. Bylo totiž rozhodnuto, že zdejší pan děkan, ale i lovosický farář odejdou na jiné působiště. Je pravděpodobné, že se tyto změny dotknou i Třebenic, které pod Libochovice po tragické smrti P. Kubíčka spadají. Byla to poslední slavnost, kterou věřící prožili se svým panem děkanem. Zanedlouho, o svatováclavské poutní slavnosti, se obdobná situace opakovala v Lovosicích... Podobnými změnami

procházejí v tomto období všechny diecéze. Je proto na zvážení, zda jsou tyto změny skutečně ve všech případech smysluplné, nebo zda jde jen o přesuny jednotlivých osob na šachovnici diecézí. To ukáže čas.

Smysl odchodů zatím nechápeme

Všechny tři farnosti si v nedávné minulosti prožily své a vzpomínky zůstávají stále ještě živé, takže každá změna je věřícími přijímána a prožívaná mnohem hůře, než za obvyklých okolností.

Když nedaleké Čížkovice slavily koncem srpna rovněž 300 let od vysvěcení, mši svatou tam koncebrovali spolu s generálním vikářem všichni tři polští kněží z Libochovic, Lovosic a Třebenic. Byl to radostný pohled, když se všichni s pozdvíženými rukama modlili. Byl to pocit jistoty a pevného spojení mezi kněžími a věřícími. Generální vikář je na konci mše svaté označil za pilíře farností a vyjádřil radost, že je má zde, neboť bez nich by nevěděl co si počít. Libochovického děkana Józefa Szeligu označil za hybný motor všeho dění.

Závěrečné vystoupení mažorettek, hudba a bohaté občerstvení přivedlo přítomné na veselejší myšlenky.

Mons. Josef Koukl napsal

Děkanský úřad v Libochovicích vydal ke 300. výročí vysvěcení kostela Všech svatých brožurku Mgr. Daniely Brokešové, ve které napsal Mons. ThDr. Josef Koukl, emeritní biskup litoměřický, v úvodu toto:

„Co všechno prožilo město Libochovice za posledních 300 let. Několik režimů se vystříдалo, víc než 10 generací zde prožilo své radosti a starosti. Dvě světové války se přehrnaly, lidé zde umírali i rodili se, vdávali se i ženili. Na toto hemžení se stále klidně díval

s chápavým a sílu dodávajícím pohledem v tomto roce oslavující 300 let svého posvěcení kostel Všech svatých. Také jemu vyrostly vrásky stáří, ale díky těm, pro něž tento kostel byl „jejich“ kostelem, byly jeho vrásky zaceleny a dnes zde stojí v obnovené kráse. Do dálky opět vysílá svými zvony pozdrav všem, nejen těm, kteří do něho vcházejí, ale i těm kteří snad jen o vánocích na něj znovu vzpomenu. A bude zde stát, až i my, dosud žijící, zde už na zemi nebudeme, a příští generace v něm opět budou slavít Oběť Nejsvětější.

Pán Bůh Tě ochraňuj a všichni svatí!“

Mons.ThDr.Josef Koukl, emeritní biskup litoměřický

Setkání aktivních laiků litoměřické diecéze

Jak se za poslední tři roky stalo tradicí, tak i letos se na poutním místě v Hejnicích sešlo padesát aktivních laiků naší diecéze při setkání pořádaném Diecézním pastoračním střediskem. O druhém červnovém víkendu měli pastorační asistenti, katecheté a laici zapojení ve farnostech možnost prožít chvíle duchovní formace, modlitby, svědectví, vzájemných rozhovorů, kulturního obohacení a odpočinku v krásné přírodě Jizerských hor.

Během společně stráveného času byl jejich vnitřní zrak směřován k eucharistii – světlu a síle pro každodenní život. Na toto téma velmi zajímavě a zasvěceně promluvil P. Bc.Th. Tomáš Hoffmann. Dalším programem bylo několik odpoledních skupin, při kterých se povídalo o prožívání eucharistie v konkrétním osobním povolání. Účastníci si mohli vybrat ze svědectví rodiny v podání manželů Růžičkových, zodpovědných za Diecézní centrum pro rodinu. Za mládež a její vztah k eucharistii promluvila Michaela Gigelová. I sestry voršílky z Jiřetína pod Jedlovou přijely,

aby vyprávěly svá svědectví. Nechyběla ani zkušenost z pohledu umělce, akademického malíře Petra Štěpána a samozřejmě také svědectví kněze, již výše jmenovaného otce Tomáše.

Vrcholem setkání, povídání a rozjímání o eucharistii byla mše svatá sloužená otcem biskupem Pavlem Posádem.

Večer všichni účastníci prožili hluboký kulturně-duchovní zážitek při

koncertu pana Václava Urbana a paní Heleny Janiczkové z Ústí nad Labem. Zazněly při něm např. Biblické písně Antonína Dvořáka a fugy od Johanna Sebastiana Bacha.

Díky patří nejen Bohu, ale i všem účastníkům, že jsme mohli v tomto roce Eucharistie společně prožít tyto chvíle.

Marie Zahrádková

Setkání mladých kněží

Dvoudenního setkání kněží do 10 let od vysvěcení konaného v Hejnicích v červnu letošního roku se zúčastnilo deset mladších kněží z naší litoměřické diecéze.

Program byl vytvořen tak, aby společně prožité dny byly pro účastníky nejen obohacením po stránce vzdělávací, ale aby zde byly chvíle modlitby, odpočinku i společně prožívané liturgie.

Přednáška řeckokatolického biskupa mons. ThDr. Ladislava Hučka na téma chudoba, čistota a poslušnost v životě kněze nasadila vysokou laťku. Účastníci hovořili o nových úhlech pohledu, kde hlavním vodítkem k porozumění bylo pochopení církve jako společenství a evangelní ctnosti jako plod opravdové lásky.

Obohacením byly také dvě odpolední skupiny, jedna z nich vedená manželi Umlaufovými a druhá světicím biskupem mons. Josefem Kajnkem. Umožnily hovořit o kněžství z pohledu manželů i kněze.

Poslední den jsem slavili liturgii společně s diecézním biskupem mons. Pavlem Posádem, a poté mohli téměř dvě hodiny vést rozhovor o tom, co každého zajímalo. Ukázalo se, že právě takové

chvíle mohou mít pro diecézní presbyterium velký význam.

Přítomní kněží pak vyjádřili přání, aby se v těchto setkáních pokračovalo, a dokonce byla častější. Také přislíbili informovat ostatní spolubratry a pozvat je, aby příště byla účast větší, vždyť kněžské společenství v našich misijních podmínkách je velkou pomocí pro každého kněze.

P.M.Š.

Vchynická ekumena

Ráda bych informovala čtenáře Zdislavy o slavnosti, která proběhla ve Vchynici 18. června tohoto roku. Naše obec je první obcí východní části Českého středohoří. První zmínky o této obci, založené rodem Kinských, jsou z let 1205, tedy před 800 lety.

Věřících lidí není v naší obci mnoho, přesto jsme se rozhodli započít veškeré oslavy v obci slavnostní bohoslužbou, kterou sloužil lovosický pan farář P. Antoni Kosmidek. Bohoslužby se účastnil i evangelický farář, senátor Zdeňek Bárta. Přítomno bylo více než padesát lidí včetně pana starosty, který je členem Sboru církve baptistů. Takto se u naší obecní kapličky sešla vzácná ekumena. Jsme Bohu vděční.

Edith Kroupová, Vchynice

Laik „farářem“

Rozhovor s administrátorem farností Michalem Olekšákem

Tento rozhovor jistě potřebuje odborný úvod, aby byl správně pochopen. V církvi už po staletí platí zákon, že skutečným a vlastním správcem církevních statků (časných i věčných, materiálu i duší) může být jen osoba, která má účast na svátostném svěcení (jáhen, kněz, biskup). Důvodem není to, že by svátost svěcení měla nějaký zvláštní vliv na pečlivost ve spravování církevního majetku, ale každý „vysvěcený“ (a jenom on!) zároveň může podle práva mít „moc řídicí“, která je ke správě potřeba (tzv. jurisdikce).

Nicméně církevní zákony pamatují i na mimořádné situace, především na ty nejpalcivější, totiž když vznikne nedostatek „vysvěcených“. To je a dlouhodobě zůstane problémem především našeho pokřesťanského pohraničí. Bohužel i Bohu díky s úmrtím pánů farářů a ostatních „svěcených“ správců svých farností neumírají ani kostelní budovy, ani fary, ani pozemky a povinnosti s nimi spojené. Tato situace se dosud řešila pouze jedním způsobem: „Neobsazené farnosti“ se přidávaly okolním, ještě fungujícím duchovním. Proto někdy stárnoucí nebo i zcela starý kněz, který spravoval před čtyřiceti lety svoji jednu farnost a filiální

kostelíček, postupem času začal spravovat i další dvě, pak pět, pak sedm... Z takového Chomutova se například dnes spravuje dvacet farností a poutní místo Květnov k tomu.

Tím jsme se nejen v naší diecézi přiblížili k situaci, kterou lze nazvat neúnosnou – patovou. Proto chtě nechtě (dokonce ještě ze strany některých staromilců zcela nechtě!) správa těchto opuštěných venkovských farností přechází pozvolna do rukou „nesvěcených“. Ti nemohou právně získat „řádnou a vlastní právu“ do svých rukou (z toho se církev vyléčila již v raném středověku, a proto zavedla tyto zákony). Nicméně tito v očích práva laici mohou být tzv. „administrátory bonorum“ (doslova – správci dober (časných), pracovní nazývanými „administrátoři in materialibus“ (v materiálních věcech), aby se odlišili od těch, kteří tam mají správu duchovní, tedy „administrátorů in spiritualibus“.

I v naší diecézi se objevují laici, kteří pod vedením „vysvěcených“ – kteří jsou zde „in spirituálibus“ – vedou před církví i před státem správu opuštěných (spících?) historických farností. Vydal jsem se za jedním z nich, který je správcem několika farností v libereckém vikariátu, za panem Michalem Olekšákem, abych pro vás zjistil, s jakými radostmi a starostmi

se tito – v očích nevěřící veřejnosti „noví faráři a farářky“ – setkávají.

Jak jste se k této práci dostal?

Nápad, abych nastoupil k této službě, si vyžádala sama situace. Starší kněz, který farnosti spravoval, již nemohl vše zastat sám. Tehdy bylo zapotřebí rychle tuto situaci vyřešit, proto mne oslovili pater František Opletal a pan generální vikář s prosbou, jestli bych se těchto farností „in materialibus“ neujal. Na jejich žádost a s příslibem pomoci patera Františka jsem se tedy odvážil tuto službu přijmout.

Co konkrétně obnáší tato služba, jaké jsou vaše denní povinnosti?

Tato služba má především dva důležité směry: je to úkol právní a ekonomický. A spojíme-li tyto dvě složky dohromady, dostaneme z toho úkol „stavební“ – tedy starost o technický stav objektů a ostatního majetku farností.

Nedávno jsme ale ve Zdislavě také otiskli krátké zmínky a jednu celou reportáž o vašich pastoračních aktivitách, konkrétně ve farnosti Křižany.

Ano, ta pastorační a evangelizační práce je především v rukách administrátora „in spiritualibus“ – pro věci

duchovní, což zde může být kněz nebo jáhen. Pokud mne tento administrátor něčím pastoračním pověří nebo mi dá možnost vlastní iniciativy, pak se toho rád ujímám. Takto například organizuji již šestým rokem poutní mše svaté a sháním hosty celebranty pro kostel v Liberci-Ruprechticích U Obrázku. Také v Křižanech jsme s místním panem starostou dostali nápad, jak oživit občanský a církevní život tím, že jsme jako farnost společně s obcí vloni zorganizovali první Křižanské slavnosti. Vyznělo to jako pěkná církevní slavnost za účasti pana generálního vikáře z Litoměřic. Na mši svatou přišli mnozí nevěřící a byli tak osloveni církví, mnozí možná poprvé v životě. Ale již před tím jsem zde několik let dojížděl z Liberce sloužit vánoční půlnoční bohoslužbu slova, a tak zde vznikl již dříve osobní kontakt s místními lidmi. V tom vidím smysl té dnes tolik proklamované „nové evangelizace“. Myslím, že právě „slovo“ k těmto lidem je důležité.

Jaké tedy konkrétně spravujete farnosti? Kolik jich je a kde jsou?

Nejstarší farnosti jsou právě Křižany, dále to jsou Žibřidice, kam spadá i velký kostel v obci Zdislava, a ještě spravuji farnost Rynoltice. (V sousedství těchto farností leží další farnost Jitřava, kterou také spravuje „administrátor in materialibus“, paní Ludmila Holčíková - poznámka redaktora.)

Zpravidla největší zátěží pro správce farností – zatím tedy pro většinu kněží – je to, že musejí shánět finanční prostředky na pokrytí nákladů spojených s opravami mnoha a navíc často dost zanedbaných kostelů. Padá tato zátěž také na vás a necítíte se oproti kněžím nějak při shánění financí znevýhodněn tím, že vaše služba zatím není tak známá?

Nemyslím si, že bych byl při shánění peněz znevýhodňován proto, že jsem laik. Někdy naopak: na některých úřadech si úředníci myslí, že staří kněží jsou apriori nevzdělaní v otázkách stavebnictví a finančnictví, a tak je snáze odbudou s tím, že peníze nejsou. Na laika, který není pro ně tak čitelný, si dávají větší pozor, protože o něm nic nevědí. Já osobně sháním peníze tak jako ostatní správci – kněží či laici – to znamená „kde se dá“. Snažím se ucházet se o příspěvky z různých ministerských a jiných fondů, především kraje a obcí. Ideální by také bylo, kdyby byly potřeby farností kryty z financí vlastních věřících, ale to je na

našem venkově, kde téměř žádní praktikující věřící nejsou, zhora nemožné. Ve farnostech, které spravuji, vychází prakticky jeden kostel na tři místní věřící (ty, kteří z místních chodí do kostela).

Nyní se vás bezprostředně dotýká starost o budoucnost těchto farností, protože jak všichni rozumní lidé vidí, ne všechno z historického dědictví církve je za tohoto stavu udržitelné a opravitelné. Jak vidíte budoucnost správy majetku mnohdy již zcela historických farností?

V prvé řadě je potřeba, aby v celé diecézi byla jasná koncepce, jak a jaký majetek udržet, a další koncepce, která s tím souvisí, jaké jsou pastorační možnosti. Když se někde například přestane sloužit mše svatá – z nedostatku sil duchovního, tak zde přesto dále zůstává veškerá odpovědnost za kostely, fary a pozemky, jenž se mnohdy stává zátěží. Musí se jasně určit, co konkrétně se pak má dělat dál. Tady se to ovšem musí řešit jednotlivě, protože každá tato farnost má své odlišnosti. Někde zůstane kostel v dezolátním stavu uprostřed obce, která nemá o církevní dění žádný zájem. Někde naopak je zničený kostel vnímán obcí jako objekt, který je třeba udržet a opravit, nezávisle na tom, jestli ho bude majitel – církev – využívat. Někde je i zájem obcí o kostel či faru k převzetí do vlastnictví. Osudy těchto historických farností se musí řešit individuálně. Máme-li někde obce nebo jednotlivce, kteří mají zájem o pomoc,

bylo by špatné to nevyužít. Je ale jisté, že ve většině těchto obcí není potřeba, aby církev nadále vlastnila kostely velikosti „katedrály“ bez věřících. Mnohdy jistě pomůže prodej, nebo již zmíněné předání obcím do vlastnictví.

Také vidím jako rozumné, aby se někde z prostředků získaných prodeji nebo dobrými nájmy opravila jedna fara třeba i pro široké okolí, kde by bylo zázemí pro budoucího správce, ať už kněze, či spíše asi v budoucnosti laika.

Máte na mysli, aby se z dnešních mnoha farností udělalo farností jen několik?

Ano, ta koncepce, po které stále tolik voláme, musí především vycházet z toho, že si uvědomíme, že jeden správce nemůže mít na starosti několik – někdy i mnoho – právnických osob. Dnes je každá historická farnost vedena církví i státem jako samostatná právní osoba s vlastním IČO (identifikačním číslem), vlastní agendou, účetnictvím, ačkoliv není tato „farnost“ vůbec soběstačná. Tím se agenda a úřadování několika farností jedním správcem komplikuje. Myslím, že základem je jednoduché sloučení těchto farností.

Ono to tak jednoduché ve skutečnosti není, protože je to spojeno s množstvím úředních úkonů, ale pokud to považujete za nutné, pak to tak bude. Chci se však zeptat, jestli vidíte v diecézi, především tady ve svém okolí, nějaké jiné osoby z řad věřících katolí-

ků, které by do budoucna byly schopny toto vykonávat? Jinak řečeno, jaké jsou „pro“ a „proti“ pro tuto službu, aby si ji i jiní mohli zvolit?

Věřící člověk by měl mít ve své víře i smysl pro nasazení se do služeb církve. To vždycky přináší nějakou oběť, a tou je v tomto povolání otázka odměny za službu – otázka peněz. Plat, který se dnes za tuto službu nabízí, uživí sotva jednoho člověka, natož pak celou rodinu. Sám samozřejmě musím pro zajištění své rodiny ještě vydělávat peníze jinde, ale nestěžuji si.

Vidíte nějaké řešení této situace? To je jistě závažný problém a ta generální koncepce, po které voláte, se bude jistě odvíjet právě do toho, jak se vyřeší problém vašeho ohodnocení!?

Myslím si, že pokud správce dobře pracuje a sežene dostatek prostředků na zajištění chodu a oprav spravovaných majetků, měla by tu být také možnost, aby byl určitým procentem z těchto prostředků odměněn. Peníze, jak se říká, „neleží na zemi“, a tak si myslím, že snaha těch, kteří se snaží a je vidět výsledky jejich práce, by měli být ohodnoceni jinak než ti, kteří jsou „jen správci“, a prakticky pouze udržují svěřené majetek v chátřání.

Myslíte si, že by měla církev sama adepty na tuto službu nějak vyhledávat, připravovat a společně formovat?

Tak jako pro kněze jsou vikariátní a kněžské dny, pro pastorační asistenty pravidelná setkání, tak i pro laické administrátory by měla být pravidelná setkávání s těmi, kteří v diecézi koordinují stavební činnost a kteří rozdělují církevní finance. Ale to je závislé zase na té celkové koncepci diecéze.

Já předpokládám, že i když nemáte žádné společné vedení, že se někteří správci scházejí již neformálně, a proto se chci zeptat, jak jste obecně přijímání stále méně početným kněžstvem v této diecézi? Vidí ve vás pomocníky a partnery?

Odpověď nemůže být zcela jednoznačná. Znam kolegy, kteří mají velké problémy se svými kněžími – spoluadministrátory – a nejsou jimi zcela bráni jako partneři ve službě. Já osobně tyto problémy nemám, protože jsem si s duchovními vybudoval dobrý a jasný vztah: já vím, že oni jsou zde pro pastorační, a oni jasně vědí, že já se zde starám o správu oněch materiálních statků. Vzájemně si tak nekonkurujeme, což je v této služ-

bě pro dobré vztahy to nejdůležitější. Všechny své pastorační aktivity předem projednávám s těmi, kteří mají na starosti správu duší, a naopak oni konzultují se mnou záležitosti a požadavky stavebního a provozního rázu.

Na závěr bych se ještě rád vrátil k reportáži z jednoho z minulých čísel Zdislavy, ve kterém jste spolu s panem Šantinem z Litoměřic (také administrátorem in materialibus) byl představen diecézi jako člen církevního řádu Lazarů, ve kterém mohou být členy i lidé bez svěcení. Jakou konkrétní službu bude litoměřická diecéze prokazovat tento řád?

Myslím si, že spojitost mezi Lazary a naší službou je velmi jednoduchá. Spiritualitou Lazarů je pomáhat těm nejposlednějším, těm, co jsou na okraji společnosti. A tak, když jsem se já zapojil ve službě této diecézi na těch nejposlednějších místech „na okraji“, tak mi tato spiritualita v mém povolání velmi osobně pomáhá a dává sílu. Spiritualita Lazarů je pro nás takové duchovní zázemí pro práci v naší diecézi.

Napadá mne v této souvislosti podobnost o milosrdném samaritanu, jak všichni chodili kolem raněného a obcházeli ho, až se našel onen samaritán. Tak jsem si ze začátku připadal i já, když mi mnozí říkali, že nemá cenu nic tady už dělat – opravovat ty kostely ve farnostech, které nyní spravuji – ale nakonec jsem se tím samaritanem stal a jsem jím rád. To je mé povolání pro tyto farnosti, tak jako pro kněze je povoláním duchovní práce v těchto farnostech a sloužení mše svaté – tedy pastorační.

Jste jako mnozí z vás laiků ženatý, jak jste to také zmínil několikrát v tomto rozhovoru. Jak vaši službu, někdy její náročností podobnou kněžské službě, přijímá vaše rodina, za kterou máte prvořadou odpovědnost?

Pán Bůh mi dal do života skvělou manželku a ona je pro mne velkou pomocí. Bez ní bych jistě své úkoly takto nezvládal. Ale ona je zároveň potřeba i podpora ze strany kněží, ze strany těch, kteří jsou „duchovními“. A já děkuji Pánu Bohu, že tuto podporu mám nejen u místních kněží, ale že ji i mnohdy velmi zakouším od představených z biskupství v Litoměřicích.

Tak to je jistě pěkná tečka za tímto rozhovorem.

Děkuji za rozhovor
P. Michal Podzimek – šéfredaktor

Přijeli i rodáci

V sobotu 3. září letošního roku se opět sešla celá křížanská farnost. Do farního kostela sv. Maxmiliána přijeli z Německa, Rakouska a Holandska původní farníci – rodáci a spolu s českými farníky jsme prožili společnou českoněmeckou mši svatou.

Toto velmi milé a mnohdy emocemi protknuté setkání přijel povzbudit a mši svatou odsloužit náš otec generální vikář Msgre. Karel Havelka. Spolu s ním koncebroval P. Johannes Nemeč, který žije v současné době v Německu a organizuje setkání původních křížanských farníků. P. Nemeč pochází z Křížan, kde měl jeho otec kovárnu, a jako malý chlapec zde ještě ministroval.

Kostel, který byl zcela zaplněn, jen dosvědčoval, jaká by dnes byla situace v našich vesnických farnostech a jaká potřeba dostatku kněží by byla zcela na místě, tak jako je dnes třeba na „zbožné“ Moravě. Člověk si tak může uvědomit, kolik našich diecezanů bylo donuceno začít žít v jiných farnostech v cizině, a přesto mají zájem o život a záchranu kostelů a farností, ze kterých vyšli. A mnohdy nebýt právě jich, byla by spousta kostelů nenávratně zničena.

Setkání bylo zakončeno v obecním sále, kam nás všechny pozval starosta Křížan pan Zítka. Bylo možné ochutnat místní koláčky a špekový chléb a během toho bylo možné prohlédnout si výstavku ze života křížanské obce a církve. Všichni se tak mohli seznámit s opravami v kostele a probouzející se pastorační.

M.O.

Oprava křížanských varhan

Neobyčejná zed'

Zdi obvykle slouží k tomu, aby něco oddělovaly. Za určitých okolností ale mohou sloužit k přesně opačnému účelu – spojovat lidi. Dovolte, abychom vám jednu takovou představili.

Památkově chráněná, přesto však polorozbořená opěrná zed' hřbitova ve farnosti Železný Brod vyžadovala důkladnou rekonstrukci, na kterou ani farnost, ani nejrůznější neziskové organizace neměly peníze. A tak si farníci v Železném Brodě začátkem prázdnin vyhrnuli rukávy a pustili se do opravy vlastními silami. Vlastně ne jen vlastními – pozvali si totiž na pomoc dobrovolníky z mezinárodního stavebního řádu IBO, kteří po celém světě za ubytování a stravu pomáhají při nejrůznějších stavbách a opravách.

Do městečka na středním toku Jizery se sjeli Holanďané a Rakušané ve věku od 20 do 66 let. Další zaměřili například do

Dolan u Olomouce, Štěkně, Předklášteří, Chebu či Osinalic. Naopak z České republiky vyjelo letos asi dvacet dobrovolníků do zahraničí pomáhat, ale i poznávat cizí země, kultury a lidi. Příští rok můžete vyrazit i vy, nebo naopak přivítat dobrovolné pomocníky ve vaší farnosti.

Potřebujeme pomoc

Žadatel o dobrovolníky musí zajistit pracovní a ochranné pomůcky, stavební materiál, ubytování a stravu a samozřejmě odborné vedení dobrovolníků.

Kontakt na národního koordinátora IBO pro Českou republiku: Ing. Arch. Martin Tomešek, e-mail: arch.tomesek.zb@iol.cz, tel. 483 389 572 (záznamník).

Volání z Maš'ova

Po delší době se vám hlásí farní společenství z Maš'ova a okolí. Již dávno jsme vám o nás žádné zprávy do diecézního časopisu nezaslali, a tak bychom se chtěli tímto článkem podělit o naše radosti a seznámit vás s naší farností na Podbořansku – na úplném jihozápadě naší litoměřické diecéze.

Začnu tou poslední událostí, kterou byla pouť v neděli po slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Tuto pouť zorganizovala místní organizace KDU-ČSL. Slavnostní bohoslužbu provázel svým zpěvem chrámový sbor z Podbořan. Před kostelem pak po mši svaté hostily naše ženy poutníky poutními koláčky.

Farnost letošní rok žije s celou diecézí při vzpomínkách na výročí diecéze a sté výročí narození Štěpána kardinála Trochty.

Velkou událostí nejen pro naši farnost bylo zvonuvysvěcení kaple Panny Marie Pomocnice na vintířovském vrchu. Kapli vysvětil generální vikář mons. Karel Havelka. Obřadu byli přítomni též bývalí farníci z Německa.

Mše svaté jsou v naší farnosti slouženy nejen v neděli, ale také ve čtvrtek. Na tyto bohoslužby se sjíždějí také věřící z okolních vesnic a z domova důchodců. Dojemné je, že některé maminky, které pocházejí z Maš'ova, ale v obci již nebydlí, chtějí, aby i jejich děti byly pokřtěny v tomto kostele. Takto byla v našem kostele pokřtěna i malá holčička Klárinka až z Madagaskaru.

Samozřejmě, že jako každé společenství prožíváme nejen události radostné, ale i bolestné, ale o ně se v celodiecézním časopise netřeba dělit.

Děkujeme, že vás alespoň takto můžeme pozdravit a být tak s celou diecézí skrze tento časopis spojeni.

Václav Kytl – Maš'ov

Využití sbírky na charitu 2004

Minulá sbírka na charitu vynesla 124 594 Kč. Částka byla rovnoměrně rozdělena na podporu sociálních projektů profesionálních charit v litoměřické diecézi (Oblastní charita Česká Kamenice, Oblastní charita Chrástava, Oblastní charita Liberec, Oblastní charita Most, Oblastní charita Sobotka, Oblastní charita Teplice, Oblastní charita Ústí nad Labem, Farní charita Česká Lípa, Farní charita Litoměřice, Farní charita Lovosice, Farní charita Rumburk, Diecézní charita Litoměřice), a to ve výši 10 383 Kč na každou charitu. Více informací o projektech jednotlivých charit v litoměřické diecézi najdete na webových stránkách www.dchltm.cz.

Děkujeme všem dárcům. Věříme, že i do budoucna budete pomáhat s námi. S přáním pokoje a dobra

Růžena Kavková,
ředitelka Diecézní charity Litoměřice

Kolín – XX. světový den mládeže

Milí čtenáři, chtěl bych se s vámi podělit o své zážitky z oslav XX. světového dne mládeže. S touto tradicí začal v roce 1985 Jan Pavel II. Vždy na Květnou neděli se mladí scházejí se svými biskupy ve svých diecézích a jednou za dva (nyní tři) roky mladí z celého světa putují na setkání se Svatým otcem.

Dopis papeže mládeži

Z dopisu Jana Pavla II. adresovaném mládeži ze dne 6. srpna 2004: „Nacházíme se na cestě do Kolína, kde se v srpnu 2005 uskuteční XX. světový den mládeže. »Přišli jsme se mu poklonit.« (Mt 2, 2) To je téma nadcházejícího světového setkání mladých. Je to téma, které dovolí mladým lidem všech světadílů znovu si projít cestu mudrců, jejichž ostatky se podle jedné zbožné tradice uctívají právě v tomto městě, a setkat se jako oni s Mesiášem všech národů. ... Milovaní mladí, kteří jste se vypravili na cestu do Kolína, papež vás provází svou modlitbou.“

Předprogram

Společnou pouť z litoměřické diecéze jsme začali již 10. srpna společnou bohoslužbou s naším biskupem Mons. Pavlem Posádem. Vlastnímu programu v Kolíně předcházel přípravný týden v drážďanské diecézi. Naši hostitelskou farností byla vesnička Ralbitz v blízkosti Budyšina. Zdejší kněz a mládež pro nás připravili velmi pestrý program – poznávání života srbské menšiny (návštěva Srbského domu, muzea,...), výlet do Budyšina, Drážďan, divadelní ztvárnění pašijí, muzikál „Anděl“ v podání mladých, mezinárodní mše svatá, diskotéku, atd. Zapomenout nemohu na dva body programu, které na mě hluboce zapůsobily – odpoledne strávené v domově

důchodců se starými lidmi na vozíčku v rámci tzv. sociálních programů. Druhým silným dojmem byla večerní mezinárodní modlitba při svíčkách v klášteře Marienstern s řeholnicemi, které mod-

litbu provázely nádherným zpěvem. Ubytování jsme byli v rodinách, které nás přijaly naprosto skvěle. Připadali jsme si jako v ráji. Vytvořili jsme pěkná přátelství, ze kterých vyplynulo pozvání k opětovné návštěvě jak u nich, tak u nás doma. Tento týden, předcházející vlastnímu setkání v Kolíně, byl také dobrou duchovní přípravou pro nadcházející dny v Kolíně, kde v davech a hektickém tempu bylo obtížnější se ztišit.

Ve stopách Tří králů

S velkým očekáváním jsme se vydali v pondělí 15. 8. na cestu do Kolína. Již po cestě na parkovišti jsme potkali další poutníky – ze Sibíře, ti jeli, chudáci, o trochu déle než my. Po příjezdu do Kolína jsme byli zaregistrováni, ubytováni, jen první večeri jsme nedostali. Chtěl bych poděkovat Diecéznímu centru pro mládež v Litoměřicích, Sekci pro mládež České biskupské konference, všem v přípravném týmu, kteří pro nás všechno připravovali a zajišťovali. Upřímné díky, makali jste perfektně, česká organizace bezvadná!!! Na druhé straně si nebylo možné nevšimnout, že oproti očekávání německé preciznosti při přípravě a skvělé organizaci nebylo vše z německé strany zvládnuté. Především doprava v Kolíně nebyla připravena na takový

„Here we are“ – Tady jsme, v Bambergu!

V rámci světového dne mládeže v Kolíně nad Rýnem se konalo také předsetkání s německou mládeží. Mladí z naší diecéze většinou prožili několik dní v sousední drážďanské diecézi.

Jablonecká mládež využila kontaktu s diecézí Bamberg, kde prožili společně se Slováky pět dní ve společnosti německých vrstevníků. Ubytování bylo zajištěno po dvojicích v hostitelských rodinách z Langensendelbachu a okolních obcí.

Mladí tak měli možnost procvičit své jazykové znalosti a seznámit se se stylem života v Německu. Všichni se každodenně

ně scházeli v kostele na ranní modlitbu, po které následoval program zahrnující výlety po okolí, prohlídku farmářského městečka Langensendelbach, sociální angažovanost i vícejazyčné mše svaté. Každý měl možnost zúčastnit se fotbalových utkání a jiných sportovních aktivit ve farnosti. Ve volném čase se mladí mezi sebou navštěvovali nebo pořádali výlety se svými hostiteli.

Výhodou předsetkání byla postupná adaptace na „davové akce“, zajištěná festivaly mládeže ve Forchheimu, kde proběhlo setkání s tisícovkou lidí, a následně v Bambergu. Tam už se pod heslem „Here we are“ (Tady jsme) sešlo 10 000 lidí. Oba festivaly měly nabitý program. Možnost výběru z mnoha adorací, zpěvů z Taizé, výstav i koncertů byla široká.

nápor účastníků, leckdy byly problémy s výdejem jídla. Ale veškeré nepohodlí, nedostatek spánku či stravy, tlačence v davu jsou součástí pouti a odříkání a jsou mnohonásobně převáženy tím pozitivním a kladným. I německým organizátorům patří díky. Zorganizovat takovou akci není jistě jednoduché.

Naše české centrum pro asi 3500 Čechů bylo v druhém největším kostele – sv. Anežky v centru města. Dopoledne byly katecheze našich biskupů, česká mše svatá, odpoledne a večer pak byl výběr z široké nabídky mezinárodních akcí – divadelní představení, koncerty napříč celým hudebním spektrem, diskuse, workshopy, taneční párty, modlitební setkání, návštěvy muzeí, čtení z Bible, možnost adorace atd. Nesmím zapomenout na pouť do kolínské katedrály k ostatkům mudrců z východu, výstup na její věž, zahajovací mši svatou s kardinálem Meisnerem na stadionu či vítání Svatého otce na břehu Rýna, kde se jeho loď otáčela přímo proti nám. Vyzvednul bych také křížovou cestu v českém centru, která se uskutečnila v pátek a byla přerušena velmi milou návštěvou Mons. Bocardda, odpovědného za papežské cesty, který nám přivezl pozdrav od Svatého otce. Jeho asi půlhodinová návštěva je krásným důkazem jeho přátelství a vztahu k české mládeži a našim pastýřům – biskupům. Z jeho slov: „Papež s vámi počítá. Jsem velmi rád, že zde alespoň chvíli mohou být. Přišli jste sem za Kristem. Zítřka od vás budu pozdravovat papeže – tedy jestli smím?“ Reagovali jsme nadšeným potleskem.

Setkali jsme se u Kolína

A vrcholem celého týdne byla sobotní vigilie a nedělní mše svatá s papežem Benediktem XVI. na Marienfeldu. Zde se podle odhadů sešlo 1 100 000 mladých lidí. Bylo nádherné pozorovat obrovské moře lidí z celého světa, třepotající se vlajky, naslouchat slovům papeže s vědomím, že nás všechny okolo pojí jedna víra v Krista Ježíše. Pro Benedikta XVI. – velmi skromného člověka – jistě není lehké vystupovat před takovým davem

lidí, navázat stejně vřelý vztah k mládeži jako zemřelý Jan Pavel II. Na počest Jana Pavla II. byl posvěcen 6,5 tunový zvon, který zahajoval svým vyzváněním naše noční bdění a ranní modlitby.

Benedikt XVI. nás dokázal přesvědčit o tom, že papež je s každým z nás v našich starostech a trápeních a že se za nás modlí a má nás rád. Nyní doufám, že to, co jsme načerpali, neskončí příjezdem do nejateističtější země Evropy, ale budeme to vše předávat dál do našeho okolí a do světa, který je zraněný násilím, válkami, sobectvím, honbou za mocí a penězi.

Příští setkání se uskuteční za tři roky v australském Sydney. Tak se těšíme.

Václav Novák – účastník setkání v Římě (2000), Torontu (2002) a Kolíně nad Rýnem (2005), foto Filip Kotek

Velehrad 2005

Tak jsem tu s krátkým vyprávěním o jedné super akci, která se letos konala již počtvrté. Je to pouť mládeže na Velehrad.

Jen ve stručnosti – na naší cestě jsme prošli turistická i poutní místa Sloup, Křtiny, Macochu, Kateřinské jeskyně a mnoho dalších. Z Mladé Boleslavi nás vyjíždělo v den vysvědčení jen pět, ale v závěru pouti nás bylo už okolo patnácti.

Těšili jsme se, že s námi letos půjde kněz, ale nakonec to nevyšlo, a tak jsme si duchovně museli stačit sami ve spolupráci s kněžími v místech po cestě, kteří nám sloužili mši svatou. Společná i osobní modlitba má na takové pouti své nezastupitelné místo. Vždyť čas strávený uprostřed přírody přímo vybízí k pozvednutí mysli k jejímu Stvořiteli.

Nejvíce se mi líbí, že při takovémto společném putování je větší příležitost poznat druhé lidi, kteří jsou třeba ze stejné farnosti i spolča, ale přes rok není vůbec šance se jim dostat „pod kůži“.

4. července jsme byli přítomni koncertu Lidí dobré vůle na Velehradě, který jste mohli sledovat v přímém přenosu. Stejně jako slavnostní mši svatou v den slavnosti sv. Cyrila a Metoděje.

Ze střípků vzpomínek vybírám svatou zpověď ve Sloupu, která musela být slyšet v celém kostele (proč jsem byl potom tak červený?), večer a noc strávené na hoře Klimentek nad Koryčany, zkratku, která znamenala o pár kilometrů navíc, jízdu na autíčkách na pouti, noční procházku v okolí Velehradu, kdy jsem se snažil naučit něco z rodného jazyka

holek ze Slovenska a rozeznat nějaké ty hvězdičky nad námi.

O hladu jsme nebyli, když jsme zmokli, tak jsme uschli, a co hlavně: tvořili jsme společenství. Občas jsme se rozdělili na menší skupinky, to podle toho, jak byla která parta schopná v navigaci. Také jsme diskutovali, zpívali, vzájemně se obohacovali (snad).

Co říci závěrem? Chtěl bych poděkovat Kolínům za organizování, Pánu Bohu za „ještě“ dobré počasí (to jsem ale kritik, že? Už si stěžuji i nahoru), že se nikomu nic nestalo, všem spolupoutníkům(cím) za krásné společenství...

Venda Novák

Hod'te síť na pravou stranu lodi

...bylo heslem týdenního kursu Manželských setkání v Litomyšli. Když se na tento příběh z evangelia podíváme očima současných lidí, zjistíme, že neznámý muž radí profesionálům v oboru rybářství. Těmto mužům na lodi je přeci jasné, že když nemohli celou noc nic chytit, je nesmysl, že by zrovna na pravé straně lodi něco ulovili.

Někteří z nás se tím, že přijeli do Litomyšle, stali těmi rybáři, kteří zdánlivě udělali něco, co jim momentálně nedává žádný smysl. Jiní přijeli s napětím a očekáváním, co se zde bude dít. Ti, kteří přijíždějí již opakovaně, jsou jako učedníci,

kteří se blíží ke břehu a poznávají Toho, kdo k nim mluví. Ti přicházejí hlavně proto, aby se vzájemně povzbudili, pracovali na svém vztahu a načerpali do dalších dnů společného života.

Tento týdenní kurz byl již 13. ročníkem, který je pořádán pod hlavičkou Centra pro rodinu pro

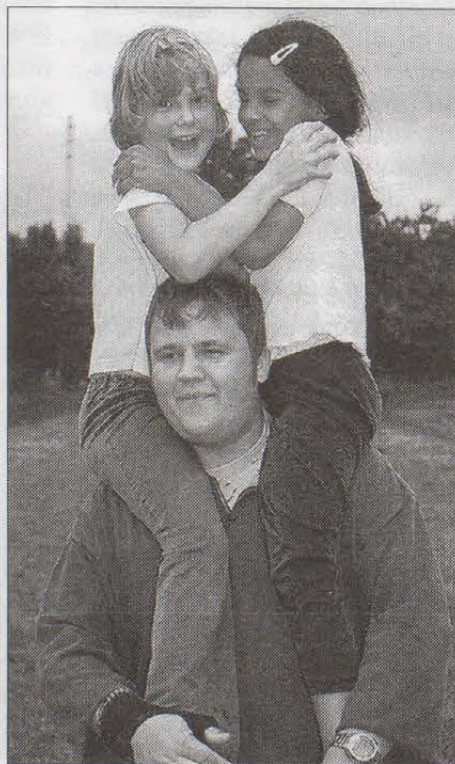
manžele převážně ze severu a východu Čech. Do přípravy Manželských setkání je každoročně zapojena početná skupina párů, které jsou ochotny se zapojit i přesto, že je to stojí mnoho času a dokonce i rodinných peněz. Velikou odměnou jim je, že se zde během několika dnů z neznámých lidí vytvoří báječná parta, která dýchá rodinnou atmosférou vzájemného přijetí. Naším zázračným rybolovem byly i zkušenosti druhých párů a pro některé z nás se staly paprskem ve tmě. Tím, že se vždy najdou lidé, kteří se dokážou třeba i při přednášce hluboce otevřít druhým, vznikne neopakovatelná atmosféra.

Co by měla udělat manželská dvojice, když už neví kudy kam? Měla by se rozhlédnout po těch, kteří jsou ve stejné situaci a nebo vyhledat pomoc odborníka. Manželská setkání nemohou rozhodně nahradit odbornou pomoc tam, kde je vztah již hodně narušený.

Bůh je ale nakonec jediný, kdo v nás může naše vzájemná zranění uzdravit a osvobodit nás od našich nemocí, selhání, zranění, strachů a obav. Nebe bylo opět celý týden v Litomyšli dokořán a ten, kdo měl čisté srdce, mohl odtud neomezeně čerpat. Děly se jako každý rok veliké věci a bylo radostí u toho být.

Každý by měl mít odvahu občas udělat něco, co mu zdánlivě nedává žádný smysl. Proto vám, drazí manželé, všem přeje: „Hod'te síť na pravou stranu lodi“ a věrte, že rybolov bude zázračný.

Za Centrum pro rodinu manželé
Iva a František Růžičkovi,
dcpr.ltm@tiscali.cz

Diecézní centrum pro rodinu biskupství litoměřického a Centrum pro rodinu, o.s.

Víkend pro chlapy

Kdy: 21.-23. říjen 2005

Kde: Diecézní dům kardinála Trochty v Litoměřicích, Komenského 4

Příjezd: v pátek 21.10. mezi 18.30-19.00 (respektujte, prosím, tento čas)

Ukončení: v neděli 23.10. po obědě

Naším hostem bude P. Jaroslav Brož, Th.D. S.S.L. z Katolické teologické fakulty UK.

Cena víkendu je 600 Kč

„...všechno naše utrpení je nedostatkem lásky. A všechno naše uzdravování je dávání lásky tam, kde láska není.“

Cesta k vnitřnímu uzdravení nás vede do přítomnosti, která může mít zásadní vliv na náš lidský i duchovní růst. Nepřítel Boha dobře ví, že příhodným místem, kde nás napadnout, je oblast, kde jsme nejslabší a o které sami mnohdy ani nevíme, neboť toto zranění často přijímáme hned při početí od našich předků.

A tak zlo nalezlo puklinu v hradbách a napadlo každého z nás právě tam, „kde mi byl dán do těla osten, posel satanův“ (2K 12, 7).

Tento víkend má za úkol pomoci tuto bránu do naší duše uzavřít a skryté rány vyléčit. Uzavřít tuto dědičnou puklinu v hradbách naší duše je služba nejen pro nás a náš partnerský vztah, ale také pro naše děti a jejich potomky.

Příhlášky: František Růžička, Husitská 128, 417 41 Krupka. **Mobil:** +420 602 28 25 20. **Možno i e-mailem:** FRANTISEK.RUZICKA@MUKRUPKA.CZ

Naše internetové stránky: rodina.unas.cz

Dámská jízda

Kde: Diecézní dům kard. Trochty (DDKT) Komenského 4, Litoměřice

Kdy: 4.-6. listopadu 2005

Témata: Střední věk - charakteristika tohoto období, gynekologické a hormonální změny, jaké příznaky toto období provázejí, kam se s těmito problémy obrátit.

Začátek: pátek v 18 hod. večerí

Ukončení: neděle v 13 hod. obědem

Program: krátké přednášky, práce ve skupinkách, beseda s gynekologem, rozhovory, ticho, zpívání, židovské tance, mše svatá, svátost smíření, modlitba za vnitřní uzdravení.

Lektoři: Gita Vyleřalová, MUDr. Prokop Remes, P. Jaroslav Brož

Cena: 600 Kč/víkend

Spacáky vezměte s sebou.

Příhlášky zasílejte nejpozději do 31. 10. 2005 na adresu: Iva Růžičková, Husitská 128/32, 417 41 Krupka, nebo E-mail: dcpr.ltm@tiscali.cz.
Informace: tel: +420 731 158 924, 417 852 315

DIECÉZNÍ PASTORAČNÍ STŘEDISKO pořádá

**SETKÁNÍ PASTORAČNÍCH ASIS-
TENTŮ:** 10. října 2005 od 9:30 hod. v Li-
toměřicích v Diecézním domě kardinála
Trochty (DDKT); 12. října 2005 od 9.30
hod. v Liberci na arciděkanství

**SETKÁNÍ KNĚŽÍ DO 10 LET OD
VYSVĚCENÍ:** 19. října 2005 od 9.30 hod.
v Litoměřicích v DDKT

**SETKÁNÍ LAICKÝCH STUDENTŮ
A ABSOLVENTŮ TEOLOGICKÝCH
FAKULT:** 19. listopadu 2005 od 9.30
hod. v Litoměřicích v DDKT. Zváni jsou
laičtí studenti a absolventi teologických
fakult a všichni, kteří se zajímají o život
církve u nás.

SETKÁNÍ STÁLÝCH JÁHNŮ: 26. lis-
topadu 2005 od 9:30 hod. v Litoměřicích
v DDKT

**SETKÁNÍ VARHANÍKŮ A SBORMIS-
TRŮ LITOMĚŘICKÉ DIECÉZE:** 3. pro-
sinc 2005 v Litoměřicích v DDKT
Diecézní pastorační středisko, Komen-
ského 4, 412 01 Litoměřice, tel.: 416 738
036, e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz,
www.pastoracni-ltm.cz

Šachové turnaje

29.10.

Orel župa sv. Zdislavy zve všechny
zájemce (i nečleny orla) k účasti na žup-
ním ŠACHOVÉM TURNAJI v Turnově
29. 10. 2005: hraje se od 9 hodin v orlovně
v Jiráskově 126 v Turnově (šikmo pod
kostelem sv. Mikuláše), přihlášky není
třeba zasílat předem. Kontakt: Orel jed-
nota Turnov: Jan Mrázek st., Kosmonau-
tů 1326, 511 01 Turnov; mobil 737 467 434
(Justina Mrázková).

27.12. a 28.12.

Orel zve všechny zájemce (i ne-
členy Orla) k účasti na VÁNOČNÍM
ŠACHOVÉM TURNAJI 27. 12. 2005 a
DĚTSKÉM VÁNOČNÍM ŠACHOVÉM
TURNAJI 28. 12. 2005 pro děti do 15 let.
Oba turnaje v orlovně v Jiráskově ulici
126 v Turnově (šikmo pod kostelem
sv. Mikuláše) od 9 hodin, přihlášky
dopředu netřeba. Kontakt: Orel jednota
Turnov: Jan Mrázek st., Kosmonautů
1326, 511 01 Turnov; mobil 737 467 434
(Justina Mrázková).

Salesiánské středisko mládeže - Dům
děti a mládeže Teplice pořádá pod zášti-
tou primátora města Teplice Ing. Jarosla-
va Kubery celostátní výtvarnou soutěž

MOJE MĚSTO MŮJ DOMOV

Cílem výtvarné soutěže je vzbudit
zájem dětí o prostředí, ve kterém žijí, a
tím podpořit jejich kladný vztah k městu
a ke svému bydlišti.

Formát: čtvrtka A4, A3

Technika: libovolná (tempera, tuž,
koláž, pastel, atd.)

Kategorie: 1) předškolní děti

2) mladší školní děti 6 - 10 let

3) starší školní děti 10 - 15 let

V každé kategorii budou vyhlášena
první tři místa. Vítězné práce budou
oceněny diplomem a věcnou cenou. Do
soutěže může dítě zaslat jednu kresbu.

Na zadní straně práce musí být uve-
deny tyto údaje: jméno a příjmení, věk,
bydliště, škola + razítko školy

Kresby zasílejte na adresu: Salesián-
ské středisko mládeže-dům dětí a mláde-
že, Rovná 277, 415 01 Teplice. V případě
dalších informací kontakt na tel. číslo 417
578 480. Termín odevzdání: 15. 10. 2005

Slavnostní vyhlášení výsledků sou-
těže bude 26.10.2005 ve 14h v estrádním
sále Kulturního domu v Teplicích.

Oficiální portrét papeže Benedikta XVI.

Formáty: 25×35 cm (29 Kč) a 35×50
cm (39 Kč); potenciálně ještě lze 50×70
cm. Objednávky v síti Karmelitánského
nakladatelství nebo na České biskupské
konferenci.

Diáře 2006

Nakladatelství Paulinky jako ka-
ždoročně i letos vydalo kapesní diář
s liturgickým kalendářem a kromě to-
hoto jako novinku diář větší, běžně též
nazývaný „manažerský“, s hodinovým
rozpisem na schůzky apod. (formát A5),
každý den má k dispozici jednu stranu,
který obsahuje stejně jako kapesní diář
liturgický kalendář.

Cena kapesního diáře je 75 Kč, cena
velkého 198 Kč.

Dcery sv. Pavla, Sestra Rosanna Pen-
nasilico, Petrská 9, 110 00 PRAHA 1

Tel. + fax: 222 311 206 - 224 818 757,
e-mail: paulinky@paulinky.cz, web:
www.paulinky.cz

Historie františkánů v Kadani

Česká křesťanská akademie Most zve
na přednášku Mgr Gavendy z kadaň-
ského muzea na úterý 11. října v 17 hod.,
tentokrát na děkanství, ul. U města
Chersonu 1552, za muzeem, na téma
„Historie františkánů v Kadani, fran-
tiškánského kláštera a jeho současné
poslání muzea“. Kadaň je též výborný
tip na pěkný výlet.

Pouť ve Filipově

13.10.

Ve čtvrtek 13. října 2005 v 18 hodin
bude v bazilice Panny Marie Pomocnice
křesťanů ve Filipově sloužit litoměřic-
ký biskup Mons. Pavel Posád poutní
bohoslužbu u příležitosti výročí 350
let diecéze. Srdečně zveme všechny
poutníky.

Salesiáni z Rumburka

Vox 005

Festival křesťanských kapel

2. ročník benefičního hudebního
festivalu folk, rock, hardcore, spirituály,
worship... to nejlepší z tvorby křesťan-
ských kapel sobota 5. listopadu 2005
14.00-22.00, kulturní dům Vltavská,
Bubenská 1, Praha 7

VocKap, Noi, Českéj chleba, Veselá
zubatá, Michael, Oboroh, Maranatha,
Alešanka, Tretí deň

Festivalem provází Aleš Juchelka,
moderátor hudebních pořadů ČT. Další
informace na www.vox005.signaly.cz

Duchovní obnova pro manželské páry

3.-6. 11.

Lektor P. Jiří Šlégr

Právě pro Vás, kdo se chcete vydat
na putování krajinou svého bytí a obje-
vovat poklady s tím spojené, je určena
tato akce. Krása našich nejvyšších hor
a ticho podkrovní kaple jako obvykle
nebude chybět.

VÍCE INFORMACÍ A PŘIHLÁŠKY:
Středisko Eljon, 543 51 Špindlerův Mlýn
33, Tel. + Fax 499 523 852, po-pá 8-14 hod.,
e-mail: info@eljon.cz, www.eljon.cz

97,9 FM (Ještěd)
Program v Katolickém
týdeníku
nebo na adrese
redakce@proglas.cz.

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím Internetu nebo skrze satelit. Jestliže máte zájem dostávat podrobný program vysílání Proglasu přímo do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

Do dnů na počátku podzimu přinášíme:

Výklad *Katechismu katolické církve* připravuje Proglas ve spolupráci s olomouckým a plzeňským klášterem dominikánů. Poslouchejte vždy v neděli v 10.30 s reprízou ve čtvrtek krátce po půlnoci. V říjnových pořadech se mluví o andělech strážných (2. října), o novozákonní modlitbě (9. října), o podobách modlitby (16. října), zaměříme se na prosbu a přímlovu (23. října) a řeč přijde i na společenství svatých (30. října).

Latinské „nomen omen“, tedy „jméno-znamení“ v naší kultuře mnoho neplatí. Dítě dostává jméno při svém narození a to ho pak provází po celý život. Například Indiáni mění svá jména mnohokrát – vždy tak, aby vyjadřovala něco v jejich životě podstatného. Také biblická jména mají svá poselství. Na co biblická jména ukazují, co znamenají a co je možné se z nich přiučit dnes, to je tématem magazínu TWR *Na sobotní frekvenci Proglasu* 8. října od půl osmé ráno. Slovem provází Vlastimil Kolegar, jehož hostem bude Michal Krchňák, jeden z autorů českého studijního překladu Bible.

Od 19. října do 14. prosince proběhne v Pastoračním středisku v Praze Seminář biblické modlitby; povede jej P. Michael Slavík, generální vikář pražské arcidiecéze. V sérii *Dotýkání světla* v pondělí 10. října od 22 hodin se bude mluvit o biblické modlitbě i o devítidílném semináři.

V úterý 11. října zveme k poslechu pořadu z cyklu *Osobnost kraje*. Marie Koscelníková rozmlouvá s P. Pavlem Jančíkem, duchovním správcem farnosti Ústí nad Labem-Střekov. **Začátek ve 22 hodin.**

Magazín pro maminky na mateřské dovolené *Kafemlýnek* se v úterý 18. října po půl desáté dopoledne věnuje tématu Co mě naučil můj manžel aneb sžívání mužského a ženského živlu v jedné domácnosti. Hostem Ivany Horákové bude psycholog, dr. Vladimír Vaněk.

Nahlížení. Se zajímavými lidmi na neobvyklá témata. Říjnové vydání tohoto nového měsíčníku vysíláme v pondělí 31.10. od 22 hodin. Hostem Ondřeje Krajtla bude profesor Pavel Materna; chystají se hovořit na téma Logika a řád světa při poznávání Boha.

Diecézní centrum mládeže

KURS ANIMÁTORŮ – 2. ročník

Jednotlivá setkání kursu probíhají vždy v Litoměřicích v Diecézním domě kardinála Trochty. Program je vždy jednodenní v sobotu od 9.30 do 17.00 h. Samozřejmě je možnost pro ty, kteří to potřebují, přijet už v pátek a zůstat do neděle.

PROGRAM 1. SETKÁNÍ – 8.října: Teologická část (TČ): O osobě Ježíše Krista, Svátosti: křest, biřmování, eucharistie – jáhen Radek Vašínek. Katecheze (K): O víře – P. Bronislav Čigáš O.Praem.

OSTATNÍ TERMÍNY: Rok 2005: 10.12. (TČ: Svátosti: smíření, nemocných, manželství, kněžství; K: O lásce a službě – otec biskup Pavel; host: Věra Vítová – diecézní ředitelka Papežského misijního díla)

Rok 2006: 11.2. (TČ: Vybrané kapitoly z dějin církve; K: O svobodě a odpovědnosti – P. Jenda Balík); 29.4. (TČ: Desatero: 1.–5. přikázání; K: O smyslu bolesti a utrpení); 17.6. (TČ: Desatero: 6.–10. přikázání – P. Prokop Brož; K: O evangelizaci)

BLIŽŠÍ INFORMACE: Diecézní centrum pro mládež Litoměřice, Komenského 4, 412 01 Litoměřice, tel.: 416 738 065, mobil: 603 452 001, e-mail: dcm.ltm@centrum.cz

Jak hledat a nalézt Boží vůli (duchovní obnova)

Pro koho: dívky a mladé ženy. Kde: na faře ve Stráži nad Nisou.

Pořadatel: Sekulární institut sv. Bonifáce

Kdy: Začneme v pátek 14. 10. kolem 19 hodin večeri, pak bude čas na seznámení a večerní adorace. V sobotu mezi nás zavítá otec Radim Jáchym OFM, který nám bude přednášet a slavít Eucharistii. Odpoledne pokračujeme s přednáškou a končíme kolem 17. hodiny. Možnost zůstat i do neděle.

Do Stráže se dostanete takto: vlakem nebo autobusem nejprve do Liberce, pak autobusem MHD č. 30 nebo 23 až na konečnou zastávku „Stráž n.N.“ Kdo má zájem přijet, dejte nám vědět do 12.10. na tel. 485 159 216 nebo e-mail: hellmich@volny.cz. Těšíme se na vás. Evelyna Bernardová

NARUBY – DEN S GEN

Ve dnech 4.–5.listopadu 2005 se v Praze 9-Vinoři uskuteční něco, na co bychom rádi pozvali každého, koho to bude zajímat. Konkrétněji, půjde o takový den otevřených dveří života mladých lidí z Hnutí fokoláre, takzvaných „gen“.

Myslíme si, že jsme mnoho dostali a cítíme jako svoji milou povinnost podělit se o to s ostatními. Možná jsi už o fokoláre slyšel/a, ale je to pro tebe pořád „španělská vesnice“, takže jestli máš pocit, že chceš víc poznat, o čem to je, tak prostě přijď. Začínáme v 19 hodin. Kdo potřebujete na místě přespat, vezměte si s sebou spacák a karimatku. O jednoduché jídlo se postaráme. Podrobnosti najdeš na www.focolare.cz/naruby.

Hlásit a informovat se můžeš na e-mailu: bajeluk@matfyz.cz a tel.: +420 777 216 554.

Spojení: Ze stanice metra B „Vysočanská“, odtud autobusem č. 259, 280, 354 nebo 375 do zastávky „Vinořský hřbitov“, budova Centra Mariapoli.

„Jsem šťastný. Bud'te i vy!“

Pod tímto provokujícím názvem nabízí křesťanské studio Telepace ke koupi zajímavé DVD o Janu Pavlu II. a jeho vztahu k mladým lidem. Tři pořady nabízejí ohlednutí za vzácným člověkem a jeho láskou k Bohu, k člověku dnešního světa, ale zejména k mladým lidem všech kontinentů.

Pořady na DVD: Abba Otče, 20 min. Kain jsem i já, 5 min. Jsem šťastný. Bud'te i vy! 30 min.

Cena DVD je 250 Kč a je možno si ho objednat na adrese: Studio Telepace, Kostelní náměstí 2, 702 00 Ostrava, nebo na studio@telepace.cz

XXXII. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

s otcem biskupem Pavlem se vzpomínkou na Světové setkání mládeže v Kolíně nad Rýnem

Místo konání: Přepere u Turnova (v Kulturním domě na návsi)

Z programu: promítání filmu Cestou čtvrtého krále, svědectví, slovo otce biskupa, adorace, mše svatá

Sobota 22. října. Začátek v 10 hodin, závěrečná mše svatá v 15 hodin.

Setkání zakončí

6. TRADIČNÍ DIECÉZNÍ PLESE MLADÝCH

Od 19 do 24 hod. Vstupné: 60 Kč

K tanci a poslechu bude hrát kapela Firmus. Vstup pouze ve společenském oblečení. Možno přijet v pátek a odjet v neděli – ubytování zajištěno. Bližší informace na DCM.

Seznamovací pobyt

28. – 30. 10. 2005

Milí přátelé, nabízíme vám možnost účasti na dalším víkendovém seznamovacím pobytu v Krkonoších pro znovuzrozené, nezadané křesťany, kteří hledají svého životního partnera.

První večer je věnován vzájemnému představení se. V sobotu je povídání o partnerských vztazích + biblickém právu v těchto otázkách. Na pobyt zveřejníme vždy dva manželské páry, které se zde seznámily a nyní žijí v manželství. Odpoledne je společná procházka a večer opět vyprávění pozvaných párů. K tomu nějaké hry a spousta legrace. V neděli máme bohoslužbu v malém kostelíku a potom následuje závěrečné setkání.

Do přihlášky je třeba napsat formou krátkého dopisu svůj věk, stav, církve, do které patříte a jak jste se stal(a) křesťanem. Uzávěrka je 16. 10. 2005. Pokud použijete dopis, je třeba přiložit 2 známky. Na neúplné přihlášky nebereme zřetel.

Cena pobytu je 1120 Kč. V ceně je zahrnuto ubytování na dobře zařízených pokojích + plná penze a režie.

Kontakt: Petr + Jovanka Rýglovi, KS Jičín, Jarošovská 225, 506 01
Tel: 493 523857 Mob: 605 704 145
E-mail: jovka.petr@tiscali.cz

At' žijí rubriky

V předchozím díle našeho putování po krásách liturgických předpisů jsme si něco pověděli o centru celé mše svaté – o eucharistické modlitbě. Tento tajemný střed – velesvatyně – nás přímo uvádí do tajemství kalvarské oběti a vzkříšení našeho Pána. Na závěru této modlitby jsme všichni stvrdili svoji víru v toto tajemství společným zvoláním. Amen.

Modlitba Páně

Před vlastním obřadem sv. přijímání je ještě několik liturgických aktů, které nás mají bezprostředně na setkání s Kristem v Eucharistii připravit. Na prvním místě je to modlitbě Páně, ve které se žádá o každodenní chléb (především nám tato prosba připomíná chléb eucharistický). V ní se prosí o odpuštění vin, aby tak svaté věci mohly být dány skutečně svatým. Úvod k této modlitbě pronáší kněz a následně se věřící společně s knězem tuto modlitbu modlí (recitovaně nebo zpěvem). Po závěrečné prosbě obvykle kněz pronáší tzv. embolismus, který určitým způsobem rozvíjí poslední prosbu a vyprošuje v něm, aby věřící byli zbaveni moci zla. Na to odpovídá obec věřících zvoláním: *Neboť tvé je království i moc i sláva navěky.*

Pozdravení pokoje

Bezprostředně před vlastní „přípravou“ eucharistického pokrmu je obřad pozdravení pokoje. Nejdříve celebrant vyprošuje Církev pokoj a jednotu (pro sebe i pro celou lidskou rodinu). Věřící tak vyjadřují vzájemnou lásku a společenství před přijetím svátosti. Následuje výzva jáhna k vzájemnému předání znamení pokoje (není povinná). Způsob určují biskupské konference podle místních zvyklostí. V našich krajích je obvyklé podat si ruku a říci si: Pokoj s tebou. Avšak aby tento obřad nerušil mši svatou, má být střídmý. Sluší se tedy, aby projevení pozdravu pokoje proběhlo pouze sobě (fyzicky) nejbližším. V žádném případě by tedy věřící neměli opouštět svá místa v lavicích a „obcházet“ celý kostel. Podobně ani celebrant nemá opouštět presbytář.

Lámání chleba

Úkon lámání chleba je opravdu velmi výmluvný, vždyť jej použil sám Pán Ježíš při ustanovení Eucharistie. Tímto aktem se vyjadřuje skutečnost, že množství věřících vytvářejí jedno tělo (1 Kor 10, 17) v přijímání z jednoho chleba života, kterým je Kristus. Kněz se zde modlí několik soukromých modliteb. Při vlastním lámání se zpívá nebo recituje zpěv *Beránku Boží*. Toto vzývání dopro-

vází lámání chleba a má být tak dlouhé, dokud se lámání nedokončí. Poslední invokace končí slovy *daruj nám pokoj*.

Přijímání

Po skončení lámání se kněz připravuje modlitbou na hodné sv. přijímání (má na výběr dvě modlitby). Podobně i věřící se mají takto připravovat v tiché modlitbě. Potom kněz věřícím ukazuje nad patenou nebo nad kalichem eucharistický chléb a všechny hodné zve k této tajemné obětní hostině. Spolu s věřícími těsně před přijetím svátosti vzbuzuje úkon pokory slovy vzatými z evangelia. Nejdříve přijímá hlavní celebrant, následně koncelebtranti, jáhni a ostatní příslušující. Pak následuje přijímání ostatních věřících podle liturgických předpisů (pod jednou či pod obojí způsobou).

Když kněz přijímá Nejsvětější Svátost, začíná zpěv k přijímání, který má vyjádřit jednotou hlasů duchovní jednotu přijímajících. Pro tento zpěv se může vybrat antifona z Graduale spolu s žalmem, nebo bez něj, nebo jiný vhodný zpěv. Pokud se nezpívá, měla by se přečíst antifona z misálu. Po skončení svátého přijímání se zbývající eucharistický chléb zpravidla uloží do svatostánku. Nádoby se pak na vhodném místě očistí (oltář či stolek). Zde by měla následovat chvíle tiché modlitby, která je završena společnou modlitbou z misálu, kterou pronáší celebrant a věřící uzavírají společným Amen.

Elíša – milosrdný a nezištný pomocník potřebných

Prorok Elíša se nám v několika biblických příbězích představuje jako svědek Hospodinovy spravedlnosti a milosrdenství. Bůh Izraele byl vnímán jako Bůh ujímající se těch, kteří potřebují nutně pomoci. Stojí na straně utlačovaných, bezmocných, slabých a zoufalých. Není Bohem, který by se nezajímal o sociální poměry svého lidu. Velice aktivně do nich naopak zasahuje, a to především v zájmu postižených, kteří jsou od ostatních společensky znevýhodňováni.

V Izraeli se časem ustálily obraty ilustrující tuto Boží iniciativu: je Ochránce vdov, Otcem sirotků, Silou slabých, Zastáncem cizinců. Prosazuje ve společnosti práva a ochranu všech, kteří jsou kvůli nějakému svému hendikepu znevýhodněni. Prorok je svědkem a poslem této Hospodinovy péče o potřebné. Je jakási napojen na Boží působení ve světě do té míry, že se stává jeho „prodlouženou pravicí“. Boží slovo se skrze něho neprojevuje jen kázáním a učením, ale je dokládáno též mocnými skutky, jež opět nejsou samoúčelné, nýbrž prosazují do společnosti spravedlnost a pokoj – podstatné projevy Hospodinovy přítomnosti uprostřed jeho lidu. A tak se prorok zastává bezmocné vdovy, zachraňuje sirotky před prodejem do otroctví, vyprošuje neplodné ženě syna, křísí z mrtvých jediné dítě už stárnoucích nešťastných rodičů, sytí z několika málo chlebů celé množství hladovějících.

Elíša a vdova

Jeden z prorokových žáků náhle zemře a zanechá po sobě ženu se dvěma syny. Naneštěstí nestačil vyrovnat dluhy, do kterých se dostal, a věřitel nyní žádá náhradu prostřednictvím prodání obou synů do otroctví, čímž by se dluh srovnal. Zoufalá žena jde za Elíšou a celé neštěstí mu sděluje s prosbou o pomoc. Elíša jí nařizuje, aby svou jedinou baňku oleje, kterou má doma, rozlila do co největšího počtu nádob, které jen sežene. Následně má celé veliké množství oleje prodat a splatit dluh a zároveň si zajistit budoucí živobytí pro osiřelou rodinu. Žena poslechne a opravdu se stane zázrak – olej je nebyvalou měrou rozmnožen. Prorok zde jedná ve jménu a zmocnění Hospodinově, jenž nebohé ženě projevuje bohaté zachraňující a zajišťující požehnání ve formě konkrétní pomoci v tíživé situaci.

Všimněme si však jedné maličkosti, která je typická téměř pro všechny Boží projevy zachraňující pomoci. Elíša se před celým zázračným procesem ptá

vdovy: „Co mohu pro tebe udělat? Pověz mi, co máš doma.“ A když se dozví, že její jediný cennější majetek je jedna baňka oleje, zapojuje do přípravy Božího zásahu celé společenství ženinych sousedů. Vdova obchází všechny domy známých a vypůjčuje si od nich nádoby, které se mají stát za několik okamžiků svědky velikého zázraku. Hospodin by přeci mohl vytrhnout ubohou vdovu z jejích

**Proměnění vody ve víno v Káně,
Berlín – Schöneberg, 1993**

nesnázi okamžitým zázrakem, který by změnil její situaci. Ale On to takto nedělá. Zapojuje do svého milostivého působení lidskou iniciativu, která je pro Jeho zásah bezpodmínečně nutná.

Vzpomeňme si v této souvislosti na Ježíšovy zachraňující zázraky. Možná nás napadne přísloví lidové moudrosti: „Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže!“ Bůh pro své působení žádá lidskou spolupráci, bez níž, jak se zdá, má lidsky řečeno „svázané ruce“. Vdova, která je hlavní osobou tohoto příběhu, se ze všech sil snaží vytvořit podmínky pro

Boží zásah: Prosí o pomoc muže Božího, žádá od něj radu, shání následně nádoby, do kterých má být vléván olej, dá si práci s následným prodejem. Z celého příběhu číší velice pracovitá činnost. Ale jen u toho to samozřejmě nemůže zůstat, žena především naprosto důvěřuje, že Hospodin jí pomůže, ačkoli pro to nejsou v její zoufalé situaci žádné logické důvody. Důvěra, spolehnutí se na dobrého a všemohoucího Boha jsou hlavní předpoklady pro zázračnou Boží pomoc.

Elíša a Šúnemanka

Jiný krásný příběh ze života proroka čtete hned jako pokračování (2Král 4). Prorok je často na cestě přes obec jménem Šúnem. Toho si všimne jistá žena, která mu velkoryse nabízí možnost občerstvení a ubytování, kdykoli se Elíša objeví v Šúnemu. Pokojík, který je mu k dispozici, vybaví na svou dobu a poměry opravdu luxusně: lůžko, stůl, stolička a svícen byly pro tehdejšího venkovského člověka bohatství. Elíša velkorysou nabídku rád přijímá. Po nějakém čase chce projevit ženě vděčnost a ptá se jí, čím by jí mohl v životě pomoci. Žena hrdě nabídnutou pomoc odmítá: „Bydlím spokojeně uprostřed svého lidu.“ Prorok se však dozvídá, že nemá děti a ona i její manžel jsou již staří. Zavolá ji a zvěstuje jí Boží poselství: „V jistém čase, po obvyklé době, budeš chovat syna.“ Žena hořce odmítá prorokovo slovo jako nepovedený žert. Nicméně zázrak početí neplodným starým manželům se stane a žena se po necelém roce stává matkou. Příběh podobný navštívení tří mužů – andělů – u Abraháma a Sáry. Motiv lidské pohostinnosti, která má za následek bohaté Boží požehnání. Opět je zde ale jedna zajímavá skutečnost. Prorok Elíša zde vystupuje jako člověk, který je velkoryse vděčný. Nebere jako samozřejmost proslulou orientální pohostinnost, ale chce ji odplatit. Zajímá se o život, problémy, starosti hostitele a snaží se v nich účinně pomáhat. Velkorysá pohostinnost a hluboká vděčnost jsou hlavním poselstvím celého příběhu. A protože je Elíša především Božím služebníkem, projevuje se zde krásně stará moudrost: „Host do domu – Bůh do domu.“ Host přicházející na návštěvu jako posel Boží milosti přináší s sebou pro štědrého hostitele radost a pokoj.